

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Η ΑΡΑΠΙΝΑ ΜΕ ΤΑ
ΧΡΥΣΑ ΔΟΝΤΙΑ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

"Ετος 1863. Έδω και 100 χρόνια. Ο σοφός Γερμανός καθηγητής Όττο Λιντεμπροκ, από το Άμσδουρν, ακολουθώντας τις οδηγίες ενός αρχαίου χειρογράφου, που άφησε ο Ίσλανδός εξερευνητής Άρν Σανκουσέμ, κατεβαίνει στον κρατήρα του σθαιμένου ήφαιστείου της Ίσλανδίας, Σνέφελ, και προσπαθεί να φτάσει στο κέντρο της Γης! Τόν συνοδεύουν ο νεαρός βοηθός του και ανεπιφύστος Άξελ, που με δυσκολία δέχτηκε να άποχωρήσει από την αγαπημένη του Γκρόμπιν και ο ρωμαλέος Ίσλανδός κυνηγός και οδηγός Χάνς. Ακολουθώντας τις υπόγειες γαλαρίες και αντιμετωπίζοντας χίλιους κινδύνους, οι τρεις τολμηροί άντρωποι κατεβαίνουν βαθειά μέσα στη Γη. Έχουν μείνει, όμως, χωρίς νερό, γιατί πουθενά δεν έχουν άκόμη συναντήσει κανένα υπόγειο ποταμό ή λίμνη. Ο νεαρός Χάνς περιέγραψε την τρομακτική αυτή περιπέτεια στο ημερολόγιό του, από το όποιο δημοσιεύουμε τα πιο ενδιαφέροντα κομμάτια...

"Υπόφερα τρομερά. Ο θεός μου προχωρούσε τώρα πρώτος. Δεν έννοούσε να σταματήσει. Έστηνε το ατί για να μπροσέη να συλλάβη το μουρμουρητό κάποιου πηγής. Του κάκου...

Τά πόδια μου άρνιούνταν να με σηκώσουν. Προσπαθούσα με όλη μου τη δύναμη να βαστάξω τα μαρτύρια μου, για να μην αναγκάσω το θείο μου να σταματήσει. Θα τον κυριεύε άπελπισία σίγουρα, γιατί θράδριαζε πιά και ή διορία τελειώνει. Τέλος οι δυνάμεις μου έξαντλήθηκαν. Έσुरα δυνατή φωνή κι' έπεσα κάτω!

— Βοήθεια! Βοήθεια! Πειθαίνω!...
 Ο θεός μου γύρισε. Με κίτταξε με σταυρωμένα τα χέρια. Έπειτα τ' άπελπισμένα τούτα λόγια βγήκαν από τα χείλη του.

— Όλα πάνε χαμένα.
 Διέκρινα χειρονομία τρομερής όργης και πιά τίποτα! Έκλεισα τα μάτια...

"Όταν τα ξανάνοιξα, άντίκρουσα τούς δυο συντρόφους μου άκίνητους, τυλιγμένους στην κουβέρτα τους. "Άραγε τούς είχε πάρει ο ύπνος; Έγώ δεν μπόρεσα μίτε στιγμή να κοιμηθώ. Υπόφερα τρομακτικά, διακοκώς δογγούσαν στ' αυτιά μου, τα τελευταία λόγια του θείου μου: «Όλα πάνε χαμένα!». Άληθινά, όλα πήγαιναν χαμένα, γιατί, στην κατάσταση που βρισκόμασταν καμιά έλπίδα δεν ύπήρχε να μπροσούμε ν' άνεβούμε στην έπιφάνεια της γης.

Είχαμε κατεβή 1½ λέυγα μέσα στη γη. Μου φαίνόταν πώς όλη αυτή ή μάζα πλάκωσε το στήθος μου. Άγωνιζόμουν με όλη μου τη δύναμη, να μπροσώ να γυρισω λίγο πάνω στο γρανιτικό μου στρώμα.

Πέρασαν μερικές ώρες. Βαρειά σιωπή βασίλευε γύρω μας, σιωπή τάφου. Κανένας ήχος δεν διαπερνούσε τούς φοβερούς τοίχους, που κι' ο πιο λεπτός είχε πάνω από 5 μίλια πάχος. Όμως μέσα στο λήθαργό μου σα νάκουσα κάποιον

θόρυβο. Το σκοτάδι είχε πλακώσει τη γαλαρία. Κοίταξα με μεγαλύτερη προσοχή και τότε μου φάνηκε πώς είδα τόν Ίσλανδό να εξαφανίζεται με τη λάμπα στο χέρι.

Πού πήγαινε; Γιατί έφευγε; Έτσι, λοιπόν, μάς παρατούσε ο Χάνς; Ο θεός μου κοιμόταν; Έκαμα να φωνάξω. Μά ή φωνή μου δεν μπόρεσε να βγη από τα ξεραμένα χείλη μου.

— Ο Χάνς μάς παρατά! φώναξα.

Τά λόγια αυτά τά φώναξα μέσα μου. Δεν βγήκαν πάρα πέρα. Όμως άφου πέρασε ο πρώτος τρόμος μου, ντράπηκα να ύποπτευώμαι έναν άντρωπο που ως τώρα ή διαγωγή του ήταν άσφυγη. Όχι, όχι. Δεν ήταν δυνατόν να μάς παρατήσει! Άχ, ο πιστός μας Χάνς! Άντι ν' άνεβή τη γαλαρία προς τ' άπάνω κατέβαινε. Όστε δεν έφευγε! Η σκέψη αυτή με καθησύχασε λίγο. Μά που να πήγαινε άραγε ο άπαθείστατος αυτός Ίσλανδός; Κάποια σπουδαία αίτια θα τον έκανε να σηκωθεί. Μήπως άραγε είχε άκούσει μέσα στη σιωπηλή νύχτα κανένα μουρμουρητό πηγής, που τ' αυτιά μας δεν μπόρεσαν να διακρίνουν; Μήπως πήγαινε να βρη νερό για να μάς σώση;

Μιά όλόκληρη ώρα παραληρούσε το μυαλό μου, προσπαθώντας να έξηγήση τη διαγωγή τού σιωπηλού μας οδηγού. Οί πιο παράλογες ιδέες μπροδεύονταν μέσα στο κεφάλι μου. Φοβήθηκα μιά στιγμή πώς θα τρελλαθώ.

Έπί τέλους δήματα άκούστηκαν από τά δάθη της άβυσσου. Ο Χάνς άνέβαινε πάλι. Διέκρινα στην αρχή το άμυδρο φώς να φωτίζει τά τοιχώματα και σιγά σιγά να προβαίνει από το στόμιο της γαλαρίας. Ο Χάνς παρουσιάστηκε. Πλησίασε το θείο μου, τόν άγγιξε στον ώμο και τόν ζύπνησε σιγά. Ο θεός μου σηκώθηκε.

— Τί τρέχει; ρώτησε.
 — Βάτεν! άποκρίθηκε ο κυνηγός.

Δεν ήξερα μήτε μιά λέξη δανικά κι' όμως με μιάς κατάλαβα τί είπε ο οδηγός μας.

— Νερό! Νερό! φώναξα, χτυπώντας τά χέρια μου και χειρονομώντας σαν τρελλός.

— Χβάλ; ρώτησε ο θεός μου τόν Ίσλανδό.
 — Νεντάτ! άποκρίθηκε ο Χάνς.

«Πού; Κάτω. Όλα τά καταλάβαινα. Χύθηκα κι' άρπαξα τά χέρια τού οδηγού και τάσφιγα συγκινημένος, ενώ αυτός με κοίταζε με ήσυχία.

Σε λίγα λεπτά κινούσαμε όλοι κι' άρχισαμε τόν κατήφορο. Μετά μιάν ώρα είχαμε περπατήσει 1.000 όργιους περίπου και είχαμε κατεβή 2.000 πόδια.

Τη στιγμή εκείνη άκούσα καθαρά ένα άσυνήθιστο ήχο, σαν υπόκωφο μουγγόισμα, σα μακρινή βροντή. Τί νάταν άραγε; Έγώ, μη βλέποντας άκόμη την πηγή, έννοιωθα την άγωνία να με κυριεύη πάλι. Ο θεός μου στράφηκε και μου είπε:

— Ο Χάνς δε γελάστηκε. Αυτό που άκούς, Άξελ, είναι το μουγκρισμα κάποιου χειμάρρου!

— Χειμάρρου; φώναξα.
 — Δεν ύπάρχει άμφιβολία! Κάποιος υπόγειος ποταμός μάς περικυκλώνει.

Γρηγορέψαμε το δήμα, ζωηρέμενοι όλοι από την έλπίδα. Δεν έννοιωθα πιά κουράσι. Ο ήχος αυτός τού νερού με δρούσιζε κιόλας. Όλοένα τόν άκούγαμε να μεγαλώνη. Ο χειμάρρος έτρεχε στο άοιστερο τοίχωμα μουγγρίζοντας και πβδώντας. Πασπάταμα με το χέρι μου το δρόχο, έλπίζοντας να βρω κάποια ύγροασία. Του κάκου, όμως. Μισή ώρα πέρασε άκόμη. Μισή λέυγα κάναμε άκόμη. Κατάλαβα τότε πώς ο κυνηγός, όταν κατέβηκε, δεν είχε φτάσει ίσαμε το νερό. Το ένστιχτό του τόν οδηγήσε, διαισθάνθηκε τόν χειμάρρο ανάμεσα από το δρόχο, μά χωρίς άλλο δεν είχε φτάσει στο πολύτιμο νερό και δεν είχε πιη. Σε λίγο μάλιστα κατάλαβα πώς άν ή ποσειά μας έξσκολουθούσε, θ' άπομακρυνόμαστε από το νερό ή δουη του όλο και λιγόστευε.

Γυρίσαμε πίσω. Ο Χάνς σταμάτησε άκοιδώς στο σημείο, όπου ο χειμάρρος φαίνόταν να βρίσκειται περισσότερο κοντά μας. Κάθησα κοντά στον τοίχο κι' έννοιωθα τά νερά να τρέχουν δυο

Η ΑΡΑΠΙΝΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΔΟΝΤΙΑ

Στις φλόγες τῆς Ἱερῆς Φωτιᾶς!

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ συνταρακτικὲς κι' ἐπικίνδυνες περιπέτειες μὲ θεριά, καννίβαλους καὶ τὸ τρομακτικὸ «φάντασμα τῆς Συμφορᾶς» οἱ ἥρωές μας συγκεντρῶνονται στὴ σπλιά τῶν Ταρζάν.

Ὁ ὑπέροχος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐπανακτᾷ τὸ θρόνο του, πού μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μά-

γου Χαροῦν τοῦ εἶχε ἀρπάξει ὁ Ροῦγκο.

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς πέφτει θῦμα ἐνὸς πειρασμένου λιονταριοῦ πού τὸν σπαράζει μὲ νύχια καὶ δόντια, χαρίζοντάς του τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο!

Ἡ θεία Δίκη τιμωρεῖ πάντα ἐκείνους πού καταφέρουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη Δικαιοσύνη!

Ὅμως, ἀμέσως μετὰ, ἀκολουθοῦν δυὸ σοβαρὰ γεγονότα πού βάζουν σὲ καινούργιες περιπέτειες καὶ κινδύνους τοὺς ἀγαπημένους μας ἥρωες:

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα πέφτουν τυχαῖα στὰ χέρια τῶν μαύρων καννιβαλῶν τῆς φυλῆς τῆς Βούρχα - Λάγκα. Κι' αὐτοὺς παραδίδουν δεμένους στὴν πανέμορφη μὰ σκληρὴ μαύρη βασιλισσά τους!

Ἐκείνη προστάζει τοὺς ἀγριούς πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῆς ν' ἀνάψουν μιά μεγάλη φωτιά. Θὰ τοὺς κάψει ζωντανούς, θυσιάζοντάς τους στὸν Μπέν Ὁρβάν, τὸν παντοδύναμο θεὸ τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως τὴν τελευταία στιγμή σταματᾷ ξαφνικὰ τὴν ἀνθρωποθυσία. Καὶ ὑπόσχεται νὰ χάριση τὴ ζωὴ στοὺς δυὸ μελλοθάνατους ἀν:

1) Ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα δεχτῆ νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ροβάν, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, καὶ

2) Ἄν ὁ γοπτευτικὸς Ζαντόβ δεχτῆ, ἐπίσης, νὰ παντρευτῆ τὴ Βούρχα - Λάγκα καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ βασιλιάς τῆς μεγάλης καὶ πλούσιας φυλῆς τῆς!

Ἡ Ζάμπα, πού νοιώθει ἀγνή ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ γιὰ τὸν Ταρζάν καὶ γιὰ τὸν Ἑλληνα Ζαντόβ, ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Ροβάν, δηλώνοντας πὼς προτιμᾷ νὰ κατῆ ζωνταγὴ στις φλόγες.

Ὅμως ὁ Ζαντόβ, πού σκέπτεται πονηρὰ, καταφέρνει νὰ ξεγελάσῃ τὴ Βούρχα - Λάγκα: Τῆς ἀποκρίνεται δηλαδὴ πὼς δέχεται νὰ τὴν παντρευτῆ γιατί εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφὴ γυναίκα καὶ βασιλισσα!

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό ἡ «Μαύρη Ἀφροδίτη», θιάζεται ν' ἀνακηρύξῃ τὸ Ζαντόβ βασιλιά τῆς φυλῆς τῆς. Καὶ δηλώνει στοὺς ἀγριούς πολεμιστὲς τῆς πὼς σὸ ἐξῆς μονάχα σ' αὐτὸν πρέπει νὰ ὑπακοῦνε. Παρακαλεῖ δὲ τὸν μέλλοντα σύζυγό τῆς καὶ καινούργιο «Βασιλιά» νὰ

δώση στους μαύρους της την πρώτη διαταγή του.

Μά όταν ο Ζαντόβ — ύστερα από ένα παραπειστικό τέχνασμα — διατάζει να λύσουν τη κρυφαγαπημένη του Ζάμπα και να την αφήσουν ελεύθερη να φύγει, η Βούρκα — Λάγκα καταλαβαίνει το «παιχνίδι» που της έπαιξε. Και άφάνταστα εξαγριωμένη προτάζει, ούρλιάζοντας άγρια, τους μαύρους πολεμιστές της:

— Πιάστε τον! Πετάχτε τον στις φλόγες! Κόψτε τον ζωντανόσοο!

Όσοι καννίβαλοι βρίσκονται εκεί κοντά πέφτουν άκράτητα πάνω στο Ζαντόβ. Τόν σηκώνουν από γερὰ μπράτσα τους. Και πριν ο γενναίος «Έλληνας» προλάβει ν' αντιδράσει, τόν πετάνε στις λαιμαργές θανατερές φλόγες της τεράστιας ιερής φωτιάς!...

Μά νά: Την ίδια στιγμή της ανθρωποθυσίας, κι' ενώ οι μαύροι έτοιμάζονται να ρίξουν στις φλόγες και τη Ζάμπα που βρίσκεται άναίσθητη κάτω, κάτι άναπάντεχο γίνεται: (*)

Κάτω από τὰ πόδια τῶν Ἐλεφάντων

ΒΑΡΥ και γρήγορο ποδοβολητό θεριών ακούγεται να πλησιάζει. Και, σχεδόν ταυτόχρονα, έπτά γιγαντώσωμοι έλέφαντες φθάνουν κοντά στη φωτιά: Τρεις δεξιά, τρεις άριστερά και άνάμεσά τους ο Ντούπ — ντούπ, ο πιστός κι' έξυπνος έλέφαντας του άρχοντα της Ζούγκλας. Στη ράχι του στέκει όρθός ο Ταρζάν, προστάζοντας και κατευθύνοντας τ' άλλα παχύδερμα.

Και νά: Οι έξη έλέφαντες που είχαν γεμίσει τὰ τεράστια στόματά τους με νερό από την κοντινή μικρή λίμνη, καταβρέχουν, σαν πυροσβέστες, με τις προσοκίδες τους, τη φωτιά. Και τὴ σβήνουν ακριβώς στο σημείο που μόλις είχε πέσει κι' άρχισει να καίγεται ο Ζαντόβ. Ένώ ο μεσαίος έλέφαντας, ο Ντούπ — ντούπ, άρπάζει με την προσοκίδα του τόν «Έλληνα» και τόν αποθέτει στη ράχι του. Τό ίδιο κάνει άμέσως και με τη Ζάμπα που, στο μεταξύ, έχει άρχισει να ξαναβρίσκει τις αισθήσεις της.

Μά και οι άλλοι έλέφαντες φαίνεται πως

έχουν προδιαγεγραμμένο σχέδιο δράσεως. Γιατί μόλις άδειάζουν τις προσοκίδες τους στη φωτιά, άρχίζουν να φέρνουν βόλτες γύρω άπ' αυτήν ποδοπατώντας τους άγριους καννίβαλους που τρέχουν τρομοκρατημένοι και πανικόβλητοι να σωθούν.

Πρώτη άπ' όλους τὸ έχει βάσει στα πόδια η μαύρη βασίλισσα Βούρκα — Λάγκα. Και για να χαθῆ άπό τὰ μάτια του Ταρζάν και τῶν εξαγριωμένων παχύδερμων, τρυπώνει σ' έναν μεγάλο πυκνό θάμνο που βρίσκεται κάπου εκεί κοντά.

Μά δὲν προφθάνει να τακτοποιηθῆ εκεί, όταν δέχεται ένα δυνατό κτύπημα με πέτρα στο κεφάλι. Και λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις της, ακούει, σαν σὲ δειρο μιά λεπτή γυναικεία φωνούλα να της λέει:

— Μπαρδόν για την ένόκλησις, αλλά σου χρειαζότανε, παλιοασχημομούρα! Για να μάθης άλλοτε να μη ζητᾶς να ξεμυαλισθῆς τὸν ζόφντη μου.

Ἡ «Μαύρη Ἀφροδίτη» που άπομένει τώρα άναίσθητη, παύει πιά να την ακούει. Ὅμως ἡ Τσίχλ συνεχίζει, με άγανάκτησι:

— Έδῶ είμαστε κοῦκλες και τοακίνες άπό γεννητά μας. Και θάρρης εσύ να μᾶς τόν... φᾶς;! Χά, χά, χά! (*)

Κι' άμέσως, βγαίνοντας, ἡ «Χοντρή» άπό τὸ σκίνο φωνάζει στὸν Ζαντόβ και στὸν Ταρζάν:

— Βαστάτε με, παιδιάαα!... Βαστάτε με γιατί θὰ τὴ σκοτώσω τὴ φουκαριάραα!....

Μά ξαφνικά νοιώθει να πέφτει άπό τὰ κλαδιά του δέντρου που βρίσκεται άπό πάνω της, ένα ζωντανό πλάσμα. Και να θρονιάζεται καθάλλα στους ώμους της!

Ξαφνιασμένη και τρομοκρατημένη ἡ Χοντρή, τὸ βάσει στα πόδια. Κάνει άπεγνωσμένες και κωμικές κινήσεις για να ξεφορτωθῆ τὸν άγνωστο καθαλλάρη της. Ὅταν ξαφνικά ακούει τὴ γνώριμη φωνή του να της λέει:

— Σιγά, πεταλουδίτσα μου! Γιατί ταινᾶς σαν φορᾶδα, μετὰ συγχωρήσεως.

Ἡ Τσίχλ που καταλαβαίνει πὼς τὸ πλάσμα που έπεσε έξ ούρανού δὲν είναι άλλος άπό τὸν Κακαράκ, δὲν φοβάται πιά να τὸν άγγίξει. Και σηκώνοντας τις χοντρές κερουκλες της τὸν άρπάζει άπό τὸς ώμους της. Κι' άρχίζει να τὸν σηκώνει ψηλά. Νά τὸν κοπανᾶ κάτω με όρμη και δύναμη. Νά του λέν γλυκά και χαϊδευτικά:

— Μπαρδόν για την ένόκλησις. Μά θὰ σὲ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος της «Ζούγκλας» άρ. 8 που έχει τὸν τίτλο: «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ».

(*) Ἡ Τσίχλ, ὅπως είδαμε στὴν προηγούμενη περιπέτεια άρ. 8, παρακολουθώντας τὸς καννίβαλους που είχαν άρπάξει τὸν Ζαντόβ και τὴ Ζάμπα, είχε φθάσει στο σημείο που θὰ γίνονταν ἡ ανθρωποθυσία. Και κρυμμένη σ' αὐτὸν τὸν μεγάλο πυκνό θάμνο παρακολουθοῦσε τὰ συμβαίνοντα.

κάνω εγώ, «χταποδάκι» μου, να λυώσης με τήν... πρώτη θράσι!

Στό μεταξύ από τό χορταρένιο παλάτι θγαίνει έξαλλος ό Ροβάν. Τρέχει πρός τό μεγάλο πυκνό θάμνο πού είχε δῆ νά κρύβεται ἡ βασίλισσα ἀδελφή του.

Μά ταυτόχρονα σχεδόν φθάνει ἐκεῖ κι' ό ἐλέφαντας πού στή ράχι του βρίσκεται ό Ταρζάν, ό Ζαντόβ και ἡ Ζάμπα.

Οἱ δύο ἄνδρες πηδᾶνε ἀπό τῆ ράχι τοῦ παχύδερμου. Βοηθᾶνε νά κατέβη και ἡ κόρη τῆς Ζούγκλας πού στό μεταξύ ἔχει συν-έληθ.

Ό Ζαντόβ, μέ μιὰ περιποιημένη κλωτσιά του στά πσιινά τῆς χοντρο — Τσίχλ, τήν κάνει νά σταματήσῃ τό φοβερό κοπάνημα τοῦ... «χταποδιοῦ» τῆς.

Ταυτόχρονα ό Ταρζάν ἀρπάζει στά γερά μπράτσα του τόν ὁμορφο κι' εὐγενικό Ροβάν.

— Πού τρέχεις ἐσύ;, τόν ρωτᾶει ἄγρια.

Ό μελαμψός πρίγκηπας δείχνει πῶς δὲν ξέρει νά λήψ ψέματα:

— Εἶδε τὴν ἀδελφή μου νά κρύβεται μέσα σ' αὐτό τό θάμνο!, ἀποκρίνεται. Δὲν τὴν εἶδα νά ξαναθγαίνῃ. Φοδᾶμαι μὴν ἐπαθε κανένα κακό.

Ἡ γλυκεῖα φωνούλα τῆς Τσίχλ ἐπεμβαίνει:

— Καί βέβαια ἐπαθε! Τῆς κοπάνησα μιὰ πέτρα στό κεφάλι και παρασαιίνει τῆ..... μακαρίτισσα.

Ό ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παρατάει τόν Ροβάν. Τρυπώνει σάν σαύρα μέσα στόν πυκνό θάμνο. Και πρὶν περάσουν λίγες στιγμές ξαναθγαίνει τραβώντας ἐξω ἀναίσθητη και μέ καταματωμένο κεφάλι τῆ Βούρχα — Λάγκα.

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα Ζάμπα ξεχνᾶει ἀμέσως τὰ δικά τῆς χάλια. Σκύβει γρήγορα πλάι στή γυναίκα πού πρὶν λίγο ζητοῦσε νά τῆ ρίξη στίς φλόγες χαρίζοντάς τῆς τόν πιό φρικτό θάνατο! Κι' ἀρχίζει νά φροντίζει τῆ βαρεῖα πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τῆς.

Ό Ταρζάν συμφωνεῖ μέ τό τόσο εὐγενικό κι' ἀνθρώπινο φέροισμο τῆς νέας. Τῆ δοθᾶει μάλιστα και μέ τίς δικές του γνώσεις:

— Ἡ αἰμορραγία τῆς πληγῆς συνεχίζεται, Ζάμπα. Πρέπει νά σταματήσῃ πρῶτα τό αἷμα. Ὑστερα νά βάλῃς πάνω τὰ θότανα πού ξέρεις.

— Εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει μ' εὐγνωμοσύνη ό εὐγενικός Ροβάν πού παρακολουθεῖ τίς προσπάθειες τῆς Ζάμπα και τοῦ Ταρζάν νά σώσουν τὴν ἀδελφή του.

Ὅμως ό Ζαντόβ ἔχει ἐντελῶς διαφορετικό χαρακτήρα ἀπ' αὐτούς. Ό ὁμορφος και γοπευτικός Ἑλληνας ἔχει πολὺ σκληρὴ καρδιά. Δὲν ξέρει τί θὰ πῆ λύπῃσι και συμ-

πῶνια ὅταν ἔχῃ νά κάνει μέ ἐχθρούς, ἢ ἀντιπάλους του.

Μέ μιὰ θάναυση σπρωξιά κάνει τῆ Ζάμπα νά κυλιστῆ χάμω ἐγκαταλείποντας τίς προσπάθειές τῆς γιὰ τῆ σωτηρία τῆς κακιάς μαύρης βασίλισσας.

— Αὐτό πού κάνεις εἶναι ἐγκλημα!, τῆς φωνάζει ἄγρια. Ζητᾶς νά κρατήσης στή ζωὴ αὐτὴ τὴν κακούργα γιὰ νά ξαναβρῆ τὴν εὐκαιρία νά μᾶς ρίξη στίς φλόγες τῆς φωτιάς! Τό καλύτερο πούχομε νά κάνουμε εἶναι νά σκοτώσουμε κι' αὐτὴν και τόν ἀδελφό τῆς. Εἶναι ό μόνος τρόπος γιὰ νά ἡουχάσουμε μιὰ γιὰ πάντα!...

Κι, ἀρπάζοντας ἀπό κάτω μιὰ πέτρα, τῆ σπκῶνει γιὰ νά πάρῃ φόρα. Εἶναι ἔτοιμος νά τῆ ρίξη πάνω στό κεφάλι τῆς ἀναίσθητης «Μαύρης Ἀφροδίτης».

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀπεγνωσμένη κραυγὴ τόν κάνει νά σταματήσῃ.

Δυὸ ἐχθροὶ δίνουν τὰ χέρια τους.

— ΜΗΗΗΗ! ..... Χτύπα μέ τὴν πέτρα σου τό ζικό μου κεφάλι. Σκότωσ' ἔμένα καλύτερα κι' ὀχι αὐτὴν!

Εἶναι ό καλόκαρδος Ροβάν. Ό ἀδελφός τῆς Βούρχα — Λάγκα.

Μέ τό ἀριστερό χέρι ό Ζαντόβ τοῦ δίνει ἀκαριαία μιὰ τρομακτικὴ γροθιά

στό πρόσωπο. Τόν ἀνατρέπει. Σωριάζεται μέ βαρὺ γδοῦπο, ἀνάσκελα κάτω. Κτυπαίει στό πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἀπομένει ἀκίνητος σάν σκοτωμένος. Ἐνῶ ό σκληρὸς «Ἑλληνας» μουγγρίζει:

— Μὴ διάζεσαι, πρίγκηπά μου. Θάρθη κι' ἡ δική σου σειρά!

Και ξανασπκῶνει τὴν πέτρα γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τό ἐκδικητικό του ἔργο. Μά δὲν προφθαίνει.

Μιὰ γροθιά τοῦ Ταρζάν — πού στό μεταξύ ἔχει φθάσει κοντὰ του — κάνει τῆ φονικὴ πέτρα νά ξεφύγῃ ἀπό τό χέρι του.

— Τιποτένιε!, μουγγρίζει ό ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐσπρωξες μιὰ ἀδύναμη γυναίκα και χτύπησες ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν εἶναι σὲ θέσι νά προστατέψῃ τόν ἑαυτό του!... Ἐμπρός λοιπόν, ἄνανδρε: Δεῖξε τώρα τὴν παλληκαριά σου και σ' ἔμένα!

Μά ἡ τελευταία λέξι πνίγεται στό λαρύγγι τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὴν ἴδια στιγμή ό ἐξαγριωμένος ἀπό τό κτύπημα και τίς προσβολές Ζαντόβ τοῦ ἀνταποδίδει τῆ γροθιά πού δέχτηκε. Και ἡ γροθιά τοῦ

«Έλληνα» ήταν τόσο δυνατή που ο Ταρζάν θγάζει ένα βαρύ πονεμένο βογγητό. Και σωριάζεται κάτω, πλάι στον άναίσθητο μελαψό πρίγκιπα.

Κάνει όμως άμέσως να ξαναπεταχτή όρθός. Να συνεχίση τη μονομαχία του με το φοβερό αντίπαλο. Μά αντίκρύζει κάτι που τον κάνει ν' άπομείνη άναυδος κι' άκίνητος στη θέσι του:

Ή Ζάμπα, που στο μεταξύ έχει άναση κωθή, βρίσκεται μ' ένα πήδημα μπροστά στον αγαπημένο της Ζαντόβ.

— Είσ' ένα άγριο θειό!, του λέει. Στα στήθεια σου δέν χτυπάει καρδιά, μά κρύα πέτρα!

Και σηκώνοντας το χέρι της του δίνει δυο άφάνταστα δυνατά χαστούκια στο πρόσωπο. Οί κρότοι που κάνουν τά κτυπήματά της αυτά, μοιάζουν με πυροβολισμούς!

Ό «Έλληνας» μένει άκίνητος χωρίς καμμία προσπάθεια ν' αντιδράση. Ένώ άπό τη μύτη του, που έχει άνοιξει, τρέχουν δυο ρυάκια κόκκινο άχνιστό αίμα!

Ή νέα σκύθει άμέσως. Βοηθάει τον Ταρζάν να σηκωθή. Να στηρικτή στα πόδια του. Τόν σπίνει αντίκρυ στον Ζαντόβ. Προστάζει και τους δυο άνδρες που είναι θανάσιμοι αντίπαλοι:

— Δώστε τά χέρια σας! Στη σκληρή ζωή και στους άμέτρητους κινδύνους τής Ζούγκλας, πρέπει νάσαστε φίλοι!

Ό Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ κυττάζονται με άγριο μίσος. Σάν δυο θειριά που είν' έτοιμα ν' άλληλοσπαραχθούν.

Ή Ζάμπα τους προστάζει πιό δυνατά τάρρα:

— Δώστε τά χέρια σας, είπα! Μά ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος κάνουν καμμία κίνηση νά συμφιλιωθούν.

Ή όμορφη μελαχροινή Κόρη κάνει μιá τελευταία προσπάθεια. Ό τόνος τής φωνής της είναι άποφασιστικός:

— Ξέρω τι είν' εκείνο που σας φέρνει αντιμέτωπος, τους λέει. Γι' αυτό, αν δέν δώσετε τώρ' άμέσως τά χέρια σαν δυο καλοί φίλοι, θά φύγω. Θά καθώ μονάχη στην άπέραντη κι' άγρια Ζούγκλα. Και ποτέ πιá δέν θά με ξαναδούν τά μάτια σας!

Τ' άγρια πρόσωπα και τών δυο αντιπάλων παίρνουν με μιáς άνήσυχη έκφρασι. Για λίγες στιγμές μένουν άκίνητοι. Άναποφάσιμοι....

Τέλος, πρώτος ό Ταρζάν κινεί δειλά τη δεξιά του παλάμη προς την κατεύθυνσι του «Έλληνα». Ένώ ό Ζαντόβ, με μιá πιό γρήγορη και άποφασιστική κίνηση, την άρπάζει στην παλάμη του. Τη σφίγγει, χαμογελώντας καλόκαρδα:

— Συχώρεσέ με, Ταρζάν. Και πίστεψε πώς δέν έχω κακιá καρδιά. Άν και πολλές φορές δείκνωμαι σαν κακούργος!

Ό ύπέροχος άρχοντας τής Ζούγκλας τον άγκαλιάζει συγκινημένος. Τόν φιλάει στα δυο μάγουλα με άδελφική αγάπη:

— Δέν έχω να σου συχωρέσω τίποτα, Ζαντόβ, του άποκρίνεται. Κι' εγώ σου φέρθηκα άσχημα τόσες φορές! Δέν ξέρω τ' είν' αυτό που κάνει το μυαλό μας να θολώνη! Τις καρδιές μας να γεμίζουν μίσος. Να ζητáme ό ένας το θάνατο του άλλου!....

Ό Κακαράκ, που μαζί με την Τσίχλ τους παρακολουθούν άπό λίγο πιό πέρα, άναστε νάζει σαν άσκι που ξεφουσκώνει:

— Άς όψεται ή..... «λεγάμενη»! μουρμουρίζει.

Ή «Χοντρή» κολακεύεται:

— Σίγουρα έμένα θά έννοης, Τζίτζιφιόγκο μου, ή;

Και άναστενάζοντας με τη σειρά της κι' αυτή, προσθέτει άγανακτισμένη:

— Καλέ, είναι κατάστασις αυτή: Δυο μαντραχάλοι ίσαμ' εκεί πάνω να φιλιώνται συναμετάξυ τους; Λες και καθήκαμ' έμείς: οί..... όμορφες, που να μην άβασκαθούμε!

— Φτού σας! τής κάνει ό Σουβλερομύτης, φτύνοντάς την άληθινά στο πρόσωπο.

Μά, πριν προφθάση ν' άποτραθηκθή, ή παχουλή παλάμη τής χοντρο Τσίχλ, έχει κάνει κάθετη έφόρμησι στον μαρτυρικό του σβέρκο:

— Κλάααααφφ! Μπαρδόν για την ένόκλησις!

Στό μεταξύ ή Ζάμπα έχει συνεφέρει τον εύγενικό Ροβάν. Σκύβει να κάνει το ίδιο και στη βαρειά κτυπημένη μαύρη βασιλίσσα.

Μά ξαφνικά μακρυνός υπόκωφος κρότος άντηχεί. Και τά μάτια όλων γυρίζουν προς μιá, την ίδια, κατεύθυνσι. Άντικρύζουν μιá παράξενη λάμψη ν' ανεβαίνη στον ουρανό..

Τό «τέρας του Πολιτισμού» έν δράσει

ΕΙΝΑΙ μιá φωτοβολίδα!..... Πού, ανεβαίνοντας ψηλά, διαγράφει μιá θεαματική καμπύλη πτώσεως. Και ξαναγυρίζοντας προς το έδαφος, άπ' όπου ξεκίνησε, σήνει προτοϋ φθάση κάτω.

Άνήσυχος ό Ροβάν πληροφορεί τον Ταρζάν, τον Ζαντόβ και

τη Ζάμπα:

— Έρχεται το «Τέρας του Πολιτισμού»: Αυτό που γρήγορα θά καταστρέψη την αγαπημένη μας πατρίδα: τη Ζούγκλα! Πρέπει να φύγετε άμέσως. Να έξαφανιστήτε

«Απ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν περιοχὴ. Ἡ βασίλισσα ἀδελφὴ μου συνεργάζεται δυστυχῶς μὲ τὸν ἀπαίσιο Χουαίτ. Ἄν τὴν δῆ χτυπημένη κι' ἀναίσθητη, θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς κἀν κακό. Καὶ ὁ καλόκαρδος Μπλάκ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ (*). Ἡ φωτοβολίδα πού ἐρριζαν εἶναι σημεῖο πῶς πλησιάζουν... φύγετε, καλοὶ μου ἄνθρωποι. Ὁ Χουαίτ δὲν εἶναι κακός, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος. Ἐχει φέρει ἀπὸ τὴ μακρυνὴ μεγάλη πατρίδα του ὅπλα πού σκορπίζουν τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ!...

Καὶ νά: Δὲν προφθαίνει ὁ καλὸς Ροβάν νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν ριπὲς πολυβόλων ἀντηχοῦν.

Ὁ μελαψὸς πρίγκιπας τοὺς ἐξηγεῖ πῶς ἀνήσυχος τῶρα:

— Ἔτσι, μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀπαίσιος Χουαίτ προχωρεῖ μέσα στὶς πυκνὲς περιοχὲς τῆς Ζούγκλας. Γαζώνει μὲ τὰ πολυβόλα του τὴν πυκνὴ ἀγρία θλάσπη πού πρόκειται νὰ περάσῃ αὐτὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του. Καὶ σκοτώνει κάθε θηριὸ ἢ ἰθαγενῆ πού θὰ τύχῃ νὰ θρίσκωνται μέσα σ' αὐτὴν. Φύγετε λοιπὸν ἀμέσως. Πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' ἐκεῖνη πού ἔρχονται!...

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ βαθεῖα συλλογισμένος:

— Ξέρεις πού θρίσκειται ὁ καταυλισμὸς τοῦ Χουαίτ Μπλάκ;

— Ὁχι ἀκριβῶς, ἀποκρίνεται ὁ Ροβάν. Ὅμως ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ μου ἔχω ἀκούσει πῶς εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Κάπου ἐκεῖ στὴν περιοχὴ πού θρίσκειται ἡ σπηλιὰ σου....

Μὲ τὴ σειρά του τὸν ρωτᾷ τῶρα ὁ Ζαντόβ.

— Τι εἶδους συνεργασία ἔχει ἡ Βούρχα-Λάγκα μὲ τὸ Χουαίτ;

Ὁ Ροβάν κομπιάζει:

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προδίνω τὰ μυστικὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Μὰ ὅταν πρόκειται νὰ σωθῇ ἡ Ζούγκλα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ, ὅλα συγχωροῦνται!...

»Ὁ Χουαίτ ἔχει ὑποσχεθῆ στὴ Βούρχα,

(*) Τὸ «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» εἶναι δύο σιμαῖοι ἀδελφοί. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀπὸ κάποια ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, γεννήθηκαν ἐνωμένοι στὶς ράχες. Χωρὶς ν' ἀνηκῶν στὴν ἴδια φυλὴ, οὔτε νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο χαρακτήρα, ὅπως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς λέγεται Χουαίτ καὶ εἶναι λευκός. Ἐχει ψυχὴ μὲ ἀγρία ἐγκληματικὰ ἔνστικτα. Καὶ καρδιά γεμάτη μίσος γιὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Ὁ ἄλλος λέγεται Μπλάκ καὶ εἶναι μαῦρος. Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη καλωσύνη κ' ἡ καρδιά του ἀγάπη γιὰ ὅλους. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν ἀπαίσιο ἀδελφὸ του.

Ὁ λευκὸς Χουαίτ βασανίζει καὶ καταπιέζει τὸν Μπλάκ μὲ κάθε τρόπο. Τὸν ὑποχρεώνει ἀκόμα στὶς μετακινήσεις τους νὰ περπατᾷ μόνον αὐτὸς καὶ σκυφτός. Ἔτσι πού νὰ τὸν σηκώνῃ στὴ ράχι του καὶ νὰ τὸν κουβαλᾷ, ξαπλωμένον ἀναπαυτικά, πάνω σ' αὐτὴν.

Ἡ ἀπειλὴ τῆς κρυφαγαπημένης τους «Ἑλληνίδα», κάνει τοὺς δύο θανάσιμους ἀντιπάλους νὰ συμφιλιωθοῦν. Νὰ σφίξουν σὲ μιὰ ἐγκάρδια χειραψία τὶς παλάμες τους.

νὰ τὴν κἀν βασίλισσα τῆς Ζούγκλας. Κι' ἐκεῖνη, σὲ ἀντάλλαγμα, νὰ παγιδέψῃ καὶ νὰ παραδώσῃ ζωντανούς στὰ χέρια του ὄλους ἐκείνους πού θὰ μπορούσαν ν' ἀντιδράσουν στὴν κατάκτησι καὶ ἐκμετάλλευσι τῆς Ζούγκλας ἀπ' αὐτὸν: Τὸν Ταρζάν, ἔσένα τὸν Ζαντόβ, τὴ Ζάμπα καὶ ὄλους τοὺς καλοὺς φύλαρχους τῶν ἰθαγενῶν πού ἀγαπᾶνε τὴν πατρίδα τους!

Μὰ οἱ ριπὲς τῶν πολυβόλων συνεχίζονται. Κι' ὄλο πῶς κοντὰ ἀκούγονται. Εἶναι φανερό πῶς τὸ «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» πλησιάζει.

— Φύγετε!, τοὺς ξαναλέει ὁ Ροβάν. φερθήκατε τόσο καλὰ στὴν ἀδελφὴ μου καὶ σ' ἐμένα, πού θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν πάθετε κακό!

Ὁ Ταρζάν τραβάει μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴ Ζάμπα καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν Ζαντόβ:

— Πᾶμε, τοὺς λέει. Δὲν εἴμαστε ἀκόμα ἔτοιμοι γιὰ νὰ τὰ θάλουμε μὲ τὸν Χουαίτ. Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε κάπου. Νὰ σκεφτοῦμε καλὰ μὲ τι τρόπο θὰ δράσουμε...

Καὶ ἀποχαίρετῶντας τὸν τόσο καλὸ κι' εὐγενετικὸ Ροβάν, πηδᾶνε πάλι στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα Ντοῦπ — ντούπ. Καὶ προχωροῦν μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολὴ (*).

Πίσω τους τοὺς ἀκολουθοῦν πεζῇ καὶ σιωπηλοὶ ὁ Κακαράκ μὲ τὴν Τσίχλ. Μόνο σὰν ὁ Σουβλερομύτης περνᾷει, φεύγοντας, μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ροβάν, κοντοστέκεται.

— Σὰν πολὺ σὲ πῆρε ὁ πόνος γιὰ μᾶς, ἀδερφέ μου!, τοῦ λέει. Καί...ξαστερφοκουινάδοι νάμαστε, δὲν θὰ μᾶς ἀγαποῦσες ἔτσι!

Καὶ καθὼς, ξεκινώντας πάλι, προχωρεῖ γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ χοντρο Τσίχλ πού τὸν ἀκολουθεῖ, συμπληρώνει μ' ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ μελωμένα τῆς χαμόγελα:

— Καί.... μπαρδόν γιὰ τὴν ἐνόκλησις, πριγκηπάκο μου!

(*) Ὁ Χουαίτ μὲ τοὺς ὄπλισμένους ἀνθρώπους του ἔρχονται ἀπὸ τὴ Δύσι.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ροβάν ἀπλώνοντας τὸ χέρι του τῆς καίθευε τὰ μαλλιά, ἢ χοντρή ξεθαρρεῖ. Καὶ προσθέτει χαμηλώνοντας ντροπαλὰ τὰ μάτια τῆς:

— Κι' ἂν ἡ «Λεγάμενη» δὲν σὲ ἤθελε γιὰ σύζυξ, μὴ φοβοῦ πῶς θὰ μείνης στὸ ράφι. Ὑπάρχουμε ἄλλες ἐδῶ, πού κάνουμε στράκες, μετὰ συγκωρήσεως! Ἄμέ;!

Τὸ μυστήριο τοῦ Ροβάν

ΜΟΛΙΣ φεύγουν ὅλοι καὶ ὁ Ροβάν μένει μόνος ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀναίσθητη ἀδελφῆ του, τρέχει ἀμέσως στὸ χορταρένιο παλάτι τους.

Ξαναγυρίζει γρήγορα κρατώντας ἓνα μικρὸ πῆλινο βαζάκι. Ἄλειφει μὲ τὸ θαυματουργὸ φίλτρο πού περιέχει τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τῆς

Βούρχα — Λάγκα. Καὶ ἡ ὁμορφὴ μαύρη βασίλισσα δὲν ἀργεῖ τὰ συνέβη.

Ὁ μελαψὸς πρίγκιπας τὴ βοήθει νὰ σηκωθῆ. Καὶ θγάζοντας ἀπὸ τὸ λαιμὸ του τὸ μεγάλο πολύχρωμο μεταξωτὸ μαντίλι, τῆς τὸ δίνει:

— Τύληξε γρήγορα μετὰ αὐτὸ τὸ κεφάλι σου, τῆς λέει. Ὁ Χουαίτ, πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή φθάνει ἐδῶ, καλύτερα νὰ μὴ δῆ πῶς εἶσαι χτυπημέν. Οὔτε νὰ μάθῃ πῶς ὁ Ταρζάν ἔφερε τοὺς ἐλέφαντας πού ποδοπάτησαν καὶ σκότωσαν τόσοι πολεμιστὲς σου. Καὶ πιὸ πολὺ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ πῶς ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα θρῖσκονταν ἐδῶ. Καὶ πῶς ἔφυγαν, πρὶν λίγο, τραβώντας πρὸς τὴν ἀνατολή.

Ζαλισμένη καθὼς εἶναι ἀκόμα ἡ Βούρχα — Λάγκα, ρωτᾷ ἀπορώντας:

— Μὰ γιατί ὅλ' αὐτὰ; Δὲν σὲ καταλαβαίνω Ροβάν!

— Γιατὶ ὁ Χουαίτ σίγουρα θὰ θυμώσῃ. Καὶ στέλλοντας τοὺς ἀνθρώπους του μετὰ τὰ πολυβόλα, δὲν θ' ἀφήσῃ κανέναν τοὺς ζωντανό. Ἐτσι ἐσὺ δὲν θά...

Ἡ βασίλισσα τὸν κόβει:

— Naί, θέβαια. Δίκνο ἔχεις. Καλὰ πού τὸ σκέφτηκες, ἀδελφέ μου!...

Καὶ τυλήγει θιαστικὰ τὸ μαντίλι του στὸ κεφάλι τῆς.

Οἱ ριπὲς τῶν πολυβόλων ἔχουν σταματήσει πιά...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ «Τέρασ τοῦ Πολιτισμοῦ», μετὰ τὴν ἐνοπιλὴ ἀκολουθία του, φθάνει στὸ μεγάλο ξέφωτο πού βρίσκεται τὸ παλάτι τῆς Βούρχα — Λάγκα.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ πρίγκιπας Ροβάν ὕ-

ποκλίνονται μετὰ δουλοπρέπεια μπροστὰ στὸν Χουαίτ. Ὁ Μπλάκ, πού τὸν κουβαλάει, κάνει μεταβολὴ καὶ ἀνασπώνεται γιὰ ν' ἀκουμπήσουν στὸ ἔδαφος τὰ πόδια του.

Ὁ φοβερὸς λευκὸς ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ μισοσπομένη φωτιά. Ὑστερα ἄλλη στὰ πτώματα τῶν μαύρων πολεμιστῶν, τὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὰ ποδοπατήματα τῶν γιγάντων ἐλεφάντων.

— Χμμ... Μεγάλο μακελιὸ βλέπω νὰ γίνετε ἐδῶ! κάνει χαμογελώντας. Κρίμα πού δὲν ἦρθα πιὸ μπροστὰ ν' ἀπολαύσω τὸ θέαμα. Θάταν πολὺ διασκεδαστικό!... Χά, χά, χά!... Πέσ' μου Βούρχα: τί συνέβη;

Ἡ βασίλισσα κάτι πάει νὰ πῆ, μὰ ὁ Ροβάν τὴν προλαβαίνει. Ἐξηγεῖ αὐτὸς στὸν Χουαίτ:

— Ἀνάψαμε τὴ φωτιά γιὰ νὰ θυσιάσουμε στὸν θεὸ Μπέν Ὁρβάν μερικὸς αἰχμάλωτους ἐχθροὺς μας. Μὰ ἡ βασίλισσα ἦταν ἀδιάθετη μέσα στὸ Παλάτι κι' ἐγὼ στὸ προσκέφαλό τῆς γιὰ νὰ τὴν περιποιῶμαι... Ἐτσι οἱ πολεμιστὲς μας δὲν πῆραν τὰ μέτρα ἀσφαλείας πού τοὺς προστάζουμε νὰ παίρνουν σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἄφισαν δηλαδὴ ἀφροῦρητη τὴ γύρω περιοχὴ. Ἐτσι οἱ ἐχθροὶ μας μπόρεσαν νὰ φθάσουν ἐδῶ ἀνενόχλητοι πάνω σ' ἐλέφαντες. Καὶ ποδοπατώντας τοὺς φρουροὺς μας, ἄρπαξαν τοὺς μελλοθάνατους μέσ' ἀπὸ τίς φλόγες!

» Ὅταν, ἀκούγοντας τὴ φασαρία θγήκαμ' ἐξω, ἡ βασίλισσα κι' ἐγὼ, ἦταν ἀργὰ πιά. Οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχαν φύγει παίρνοντας τοὺς αἰχμαλώτους μας κι' ἀφήνοντας τὰ πτώματα πού βλέπετε.....

— Τοὺς καπμένους!, κάνει σιγὰ κι' ἀναστενάζοντας ὁ Μπλάκ. Ὁ καλὸς ἀράπης πού συγκινεῖται ἀπάνταστα στὴ θέα σκοτωμένων ἀνθρώπων ἢ καὶ ζῶων ἀκόμα.

Ὁ σκληρὸς Χουαίτ πού βρίσκεται κοντὰ του —σὺν ἐνωμένοι στὶς ράχες πού εἶναι— ἀκούει τὰ λόγια του. Καὶ προτείνοντας τὴ δεξιὰ του μπόττα, μετὰ τὸ σπειροῦνι, γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, τὴν τινάζει μετὰ δύναμι πρὸς τὰ πίσω. Ματώνοντας ἔτσι τὴ γάμπα καὶ τὸν ἀστράγαλο χαμπλὰ τοῦ καλόκαρδου μαύρου ἀδελφοῦ του!

Ταυτόχρονα μουγγρίζει ἄγρια:

— Σκασμὸς, κτίνος! Μονάχα οἱ ἀνθρωπομιλᾶνε!

Ὁ ἄμοιρος Μπλάκ δαγκώνει γιὰ λίγο τὰ πλατεῖα κόκκινα χεῖλια του. Κρατιέται νὰ μὴ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀβάσταχτους πόνους! Ὑστερα ζητᾷ συγγνώμη ἀπὸ τὸν κακοῦργο δῆμό του:

— Συχώρα με, ἀφέντη μου, πού λυπήθηκα τοὺς σκοτωμένους. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ἀφοῦ δὲν εἶναι ὠστό!...

Σὰ νὰ μὴ συνέβῃ τίποτα, ὁ Χουαίτ συνεχίζει τὴν ἀνάκρισί του:

— Ὁ Ταρζάν καὶ οἱ ἄλλοι πέρασαν ἀπ' ἐ-

δῶ; ρωτάει τὴ Βούρκα — Λάγκα.

Μὰ καὶ πάλι προλαβαίνει νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ὁ ἀδελφός της:

— Ναί... Πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα... Λίγο κάθισαν καὶ ξανάφωγαν οχεδὸν ἀμέσως.

— Κατὰ ποῦ τράβηξαν;

— Κατὰ τὴν ἀνατολή!, πετάγεται ἡ βασίλισσα, γιὰ νὰ πῆ κι' αὐτὴ κάτι.

— Ὄχι ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἀνατολή, ἀδελφή, τὴ διορθώνει ὁ Ροβάν. Μᾶλλον πρὸς τὸ βορρᾶ...

Καὶ ἀποφεύγει νὰ δώσῃ ἔτσι τὴν ἀληθινὴ κατεύθυνσι πού εἶχαν ἀκολουθήσει οἱ ἥρωές μας...

Ὁ Χουαίτ ἐπιμένει στὴν ἀνάκρισι του:

— Σᾶς ρώτησε ὁ Ταρζάν γιὰ μένα; μουργουρίζει συλλογισμένως.

— Καὶ βέβαια μᾶς ρώτησε, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ μαύρη βασίλισσα. Μὰ ὁ ἀδελφός μου..

Καί, μὴ ξέροντας τὶ νὰ πῆ παρακάτω, δίνει τὸ λόγο στὸ Ροβάν:

— Ναί, κάνει ἐκεῖνος. Μᾶς ρώτησε ἀλλὰ τὸν ξεγέλασε. Τοῦ εἶπα πὼς ὁ Χουαίτ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Κι' ἦρθε νὰ φέρῃ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν εὐτυχία στὴ Ζούγκλα....

» Τοῦ εἶπα ἀκόμα πὼς θὰ σεβαστῆς κι' αὐτὸν καὶ τὸ θρόνο του. Καὶ πὼς θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ βασιλεύῃ ἀνενόχλητος στὴ Ζούγκλα, φτάνει...

Ὁ Χουαίτ τὸν κόβει:

— Σωστὰ. Αὐτὸ τοῦ εἶπα κι' ἐγώ!

Ὁ Ροβάν συνεχίζει:

— Ὑποκρίθηκα μάλιστα πὼς εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν καὶ τῶν συντρόφων του. Ἔτσι, ἄμα καταφέρω νὰ μοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη, θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ρίξω, πιὸ εὐκολα, στὶς παγίδες τῆς ἀδελφῆς μου. Κι' ἐκείνη, μὲ τὴ σειρὰ της, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τοὺς παραδώσῃ στὰ χεῖρά σου ζωντανούς!

— Γιὰ νὰ τὴν κάνω ἀμέσως τὴ μοναδικὴ καὶ παντοδύναμη βασίλισσα τῆς Ζούγκλας! συμπληρώνει χαμογελώντας σατανικὰ ὁ ἀπαίσιος Χουαίτ.

Ρηχὰ καὶ μπρούμυτα!

οἰκτιρόμενοι στὸ ἔσωτερικὸ μιᾶς μικρῆς σπηλι-

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἀφήνοντας τὸ «Ἔρας τοῦ Πολιτισμοῦ», τὴ Βούρκα — Λάγκα καὶ τὸν πρίγκιπα Ροβάν — ποῦ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ σὲ ποιά ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις ἀνήκει — ἄς πετάξουμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους μας ἥρωες!

Καὶ νὰ τοὺς: Καθι-

Ὁ Ζαντόβ σηκώνει τὴν πέτρα γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἐκδηκτικὸ του ἔργο. Μὰ δὲν προφταίνει. Μιὰ τρομαχτικὴ γροθιά τοῦ Ταρζάν τὸν δρισκεὶ στὸ πρόσωπο!...

ἄς, ποῦ τυχαία βρέθηκε στὸ δρόμο τοὺς πρὸς τὴν ἀνατολή, κουβεντιάζουν. Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσιχλ βρίσκοντ' ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της. Κουβεντιάζουν κι' αὐτοί, μὰ ὁλο κι' ἔχουν τὸ νοῦ τοὺς στὸ τι λένε ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα.

— Χμμ, κάνει ὁ Σουβλερομύτης. Οἱ... «Τρεῖς Μεγάλοι» ἔχουνε σοβαρὸ συμβολιο μέσα! Ὁ «σοουσαμαί» ἀδελφοὶ τοὺς ἔχουνε κάτσει στὸ στομάχι.

— Καὶ γιὰτί δὲν τοὺς σκοτώνουνε νὰ ἠσυχάσουνε; ρωτάει ἡ Χοντρή.

— Καθότι ὁ Χουαίτ, ἀνόπη, εἶναι ὁ κακός. Ὁ Μπλάκ ποῦ εἶναι κολλημένος στὴ ράχη του εἶναι ἕνα κομμάτι μάλαμα. Γιὰτί νὰ πεθάνῃ μαζί του ὁ φουκαράς;

— Ναί, βέβαια, δικπο ἔχεις!, κάνει συλλογισμένη ἡ Τσιχλ.

Ἀμέσως ὅμως βρίσκει τὴ λύσι:

— Τότε νὰ σκοτώσουνε μόνο τὸν κακό! γνωματεύει σοβαρῶς.

— Μωρὲ μπράβο! κάνει ὁ Κακαράκ. Καὶ τὸν πεθαμένο πὼς θὰ τὸν θάψουνε;

— Ρηχὰ καὶ μπρούμυτα! τοῦ ἀποκρίνεται.

— Ρηχὰ καὶ μπρούμυτα;! ἐπαναλαμβάνει ἀπορώντας ὁ Σουβλερομύτης.

— Μάλιστα! Γιὰ νὰ μείνῃ ἀνάσκελα ἀπ' ἔξω ὁ... ζωντανός.

Ὁ Κακαράκ πετιέται ὀρθός. Σηκώνει τὸ χέρι του. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ «κλάφ» ἀκούγεται ἀπὸ τὸν παχουλὸ σθέρκο τῆς Τσιχλ.

— Ἀααααααααα!, κάνει μ' εὐχαριστοί ἡ Χοντρή. Τρελλαίνομαὶ γιὰ τοὺς... σκληροὺς ἄντρες!

Καὶ ἀνεβοκατεβάζοντας ἀστραπιαία τὴν κερούκλα της τοῦ ἀναποδίδει τὴν καρπαζιά στὸ ἑκατονταπλάσιο, μουργουρίζοντας:

— Καί..... μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησι!

.....
Στὸ ἔσωτερικὸ τῆς μικρῆς σπηλιᾶς ἡ συ-

Διαβάσετε

- Το εβδομαδιαίο περιοδικό αυτότελών περιπετειών

Μικρός ΗΡΩΣ

- Απόδειξις της εξαιρετικής ποιότητός του είναι ότι εκδίδεται συνεχώς

επί 11 περίπου χρόνια

ζήτησις έχει φουντώσει!

Ο Ζαντόβ και η Ζάμπα επιμένουν πώς πρέπει να επιτεθούν έμέσως στο «Τέρασ του Πολιτισμού» που ήρθε να καταστρέψει την άθανατη όμορφη της παρθένας Ζούγκλας! Υποστηρίζουν πώς πρέπει να εξοντωθῆ ὁ λευκὸς Χουάιτ πρὶν προλάβῃ νὰ ριζώσῃ στὴν περιοχὴ τους. Λένε ἀκόμα πὼς πρέπει νὰ πιᾶσυν αἰχμάλωτῃ τὴ Βούρχα-Λάγκα. Νὰ τὴ φυλακίσουν κάπου σὲ μιὰ κρυφὴ σπηλιά. Γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν κακοῦργο στὰ καταθρόνια σχέδιά του.

— Καὶ τὸ νομίζετ' εὐκόλο νὰ αἰχμαλωτίσουμε τὴ μαῦρη βασίλισσα; ρωτᾷ σκεπτικὸς ὁ Ταρζάν.

— Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Ροβάν, ὁ καλὸς ἀδελφὸς τῆς! τοῦ κάνει ἡ Ζάμπα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Φανταζόσαστε λοιπὸν πὼς ὁ μελαφὸς πρίγκιπας ἀγαπᾷ περισσότερο ἐμᾶς ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του; Πὼς θὰ ὑποστηρίξῃ ἐμᾶς κι' ὄχι ἐκείνην;

— Μὰ ὁ ἴδιος μᾶς τὸ εἶπε! Τὸν ἄκουσεσ με τ' αὐτιά σου!

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει θλιμμένα:

— Οἱ ἄνθρωποι, Ζάμπα, δὲν λένε πάντοτε τὴν ἀλήθεια. Οὔτε αὐτὸ πὸν πραγματικὰ σκέπτονται!

Ὁ Ζαντόβ ρωτᾷ ἐτοιμὸς νὰ ἐκραγῆ ἀπὸ ἀγανάκτησι:

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε, λοιπὸν; Νὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια;

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν καθουχάζει:

— Ὄχι, βέβαια. Μὰ νὰ ἐνεργήσουμε μὲ σύνεσι καὶ ψυχραιμία. Χωρὶς θυμὸς, χωρὶς ἐξάψεις καὶ προποντὸς χωρὶς δισούνες. Συμφωνεῖς κι' ἐσύ, Ζάμπα;

Μὰ ἡ ὄμορφη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» δὲν τὸν ἀκούει γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ. Ἐχει ἀπομείνει στὴ θέσι πὸν δρίσκεται ὡς ἀγάλμα. Μὲ τὰ μάτια τῆς ἀκίνητα, καρφωμένα στὸ κενό. Σὰ νὰ παρακολουθῆ ζῦνια κάποιου ὄνειρο!...

— Συμφωνεῖς, λοιπὸν Ζάμπα; ἐπαναλαμβάνει πιδ δυνατὰ τώρα ὁ Ταρζάν.

Μὰ ἡ νέα οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δείχνει πὼς τὸν ἄκουσε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀρχίζουν ν' ἀνυσουοῦν:

— Ζάμπα! φωνάζουν δυνατὰ καὶ ταυτόχρονα, ὡς μ' ἓνα στόμα!

— Ἐεεε, κάνει χαμένα ἐκείνη σὰ νὰ ζυ-

Ὁ παντογνώστης μάγος Χαροὺν ἐξηγεῖ τὸ παράξενο ὄνειρο τῆς ὄμορφης Ἑλληνίδας. Ἐνῶ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μακάβριας σπηλιάς του ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ....

‘Ο άπαισιος κακούργος Χουάιτ ούρλιάζει άγρια στους μαύρους πολυβολήτες του: «—Ρίχτε τους! Σκοτώστε τους. Μή λυπηθήτε σφαίρες. Κάντε κόσκινο τὰ κορμιά τους.....

πνάη από βαθύ λήθαργο.

— Σου συμβαίνει τίποτα;

— Ναι... είδα ένα όνειρο!

— Τώρα;

— Όχι. Τότε πού θριασκόμευ άναίσθητη κοντά στή φωτιά τών καννίβαλων. Όμως τώρα μου ζανάρθε στο νού. Τώρα τó θυμήθηκα!

Και προσθέτει συλλογισμένη:

— Είναι ένα πολύ παράξενο όνειρο! Ίσως αυτό νά λύνη τις άπορίες πού μās θασανίζουν.

Άμέσως πετιέται όρθή:

— Θα τρέξω στή σπηλιά του μάγου Χαρούν! τούς λέει άνυπόμονη. Μονάχ’ αυτός θα μπορέσει νά μου τó εξηγήσει!

— Είναι νύχτα, Ζάμπα! Δέν είναι σωστό νά πās μονάχη, κάνει ό Ταρζάν.

Ό Ζαντόβ συμπληρώνει:

— Θα ρθούμε κι’ έμείς μαζί σου!

— Τότε πάμε!, ξεφωνίζει τρελλή από χαρά ή νέα.

Και μ’ ένα πήδημα βρίσκεται έξω από τή σπηλιά. Με μιά γρήγορη ματιά της στον ούρανό, προσανατολίζεται από τάστρα. Και παίρνοντας τή σωστή κατεύθυνση προς τή σπηλιά του Χαρούν, ξεκινάει άμέσως.

Ό Ταρζάν κι’ ό Ζαντόφ τήν άκολουθούν

— Καλέ πού πάτε έτσι θιαστικοί; ρωτάει παραξενεμένη ή χοντρο Τσίχλ.

— Σε κανένα σινεμά. Νά δούνε... Ταρζάν! τής άποκρίνεται γελώντας ό Κακαράκ.

Και τó κωμικό ζευγάρι τής Ζούγκλας ά-

κολουθεί, χωρίς νά ζέρη πού πγαίνει.

Ό τετραπέρατος Κουσκούς, ό άχώριστος παπαγάλος του Σουβλερομύτη, έχει άποκοιμηθί πάνω στον ώμο του ροχαλιζοντας βαρειά. Ό Κακαράκ τόν μαλλώνει:

— Σκασμός, Κουσκούς! Βάρα λήξι στο ροχαλητό σου γιατί σ’ άκούω και ζηλεύω. Κοντεύω νά κοιμηθώ όρθιος!

Τέλος, όλοι μαζί φθάνουν και μπαίνουν στή σπηλιά του σκελετωμένου και τερατόμορφου Μάγου:

— Παντοδύναμη Χαρούν, του λέει ή Ζάμπα. Ήρθαμε νά μās εξηγήσεις ένα παράξενο όνειρο!

Ό Μάγος είναι πρόθυμος:

— Σε άκούω, κόρη μου... Κι’ άν με φωτίση ό μεγάλος Μπέν Όρβάν, θα εξηγήσω τ’ όνειρό σου....

— Άλλοίως θα τής τó εξηγήσω του λόγου μου!, μурμουρίζει σιγά ό Κακαράκ.

Ή Τσίχλ πού τόν άκούει, παραξενεύεται.

— Έσύ, μπουνταλάκο μου; Μάγος είσαι;

— Όχι: Μέγας Όνειροκρίτης μετά όδηγού Μαγειρικής!

— Και δέν μιλάς, καλέ;! είδα κι’ εγώ ένα όνειρατο! Πάμε νά μου τó εξηγήσεις;

— Και δέν πάμε... Τή βενζίνα θα χαλάσουμε;

Έτσι, ό Σουβλερομύτης και ή Χοντρή βγαίνουν από τή σπηλιά του Μάγου. Ένώ ή Ζάμπα άρχίζει νά περιγράφη τ’ όνειρό της:

Τὰ (« Ἀνθη λεμονέας»)

— ΣΑ ΝΑ ΕΙΔΑ ΛΕΕΙ, πῶς δὲν ἦμουν λευκὴ γυναίκα ὅπως εἶμαι, μὰ μαύρη, κατάμαυρη νέγρα!... Καὶ τὰ δόντια μου δὲν ἦταν ἄσπρα, μὰ χρυσά.

» Ἦμουν λέει, ἀφάνταστα ὀμορφὴ! Καὶ ντυμένη σὰν βασιλίτσα ἀγρίας φυλῆς Ἰθαγενῶν. Καθόμουν σπὴν ὄχθη μιᾶς μικρῆς ἡσυχῆς λιμνούλας. Μὰ σὰν, σὲ μιὰ στιγμή, ἔσκυψα νὰ

καμαρώσω στὰ νερά της τὴν ὀμορφίαν μου, τὴ νὰ δῶ: Τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ νεανικό καὶ ὀμορφο πού ἦταν, καθρεφτιζόταν στὰ νερά ὄχθη καὶ ζαρωμένο. Σὰν γρηῃς στρίγγλας! Ἄλλὰ πού μου ἔμοιαζε στὰ χαρακτηριστικά, καὶ πού ἡ γρηῃ αὐτὴ ἦταν ντυμένη καὶ χτενισμένη ὅπως ἐγώ. Ἄκόμα καὶ τὰ λιγοστά σουβλερὰ δόντια της ἦταν κι' ἐκείνης χρυσά, σὰν τὰ δικά μου!

» Ξαφνικὰ νοιώθω πίσω μου ἓνα παράξενο σούριμο. Καὶ γυρίζω τὸ κεφάλι μου ξαφνιασμένη. Ἄντικρύζω τότε ἓνα τεράστιο φίδι μὲ κεφάλι μαύρου ἀνθρώπου. Τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέει τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια: — «Δὲν εἶμαι φίδι. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ βγῶ μέσ' ἀπὸ τὸ τομάρι τοῦ φιδιοῦ. Βοήθησέ με καλὴ μου κοπέλλα!...»

» Καὶ νὰ: Τὴν ἴδια στιγμή φθάνω ἐκεῖ τρέχοντας ἐγὼ ἡ ἴδια, ἀλλὰ λευκὴ, ὅπως εἶμαι τώρα. Καὶ μ' ἓνα μονάχα κτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ μου κόβω τὸ τεράστιο φίδι στὰ δύο.

» Πίσω μὲ κυνηγοῦσαν ἀγριοὶ καννίβαλοι, πετώντας μου τὰ κοντάρια τους...

» Ταυτόχρονα παρουσιάζονται δύο ὀμορφοὶ καὶ γεροδεμένοι ἄντρες. Ὁ καθένας τους ζητάει ν' ἀρπάξει τὴν ἀραπὶνα μὲ τὰ χρυσά δόντια γιὰ λογαριασμό του. Ἔτσι πιάνονται στὰ χέρια. Ἀρχίζουν νὰ κτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία.

» Μὰ στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού βρίσκονται ἀπὸ πάνω τους χοροπηδᾶνε τρεῖς πιθήκοι. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς κρατεῖ τομαρένιο σάκκο γεμᾶτον μικροὺς καὶ μεγάλους ζωντανούς σκαντοόχοιρους. Τοὺς πετάνε στοὺς δύο ἄνδρες πού μονομαχοῦν. Ἄλλοι πέφτουν καὶ γαντζώνονται στὰ κεφάλια τους. Ἄλλοι κάτω πού τοὺς πατάνε μὲ τὰ γυμνά πόδια τους. Καὶ οὐρλιάζουν ἀπὸ τοὺς πόνους!

» Μὰ νὰ: Ξαφνικὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀράματα βάφονται μὲ μιᾶς κατακόκκινα. Καί, σιγά-σιγά, σβήνουν ἀπὸ τὰ κλειστά μου μάτια!...

» Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρο πού εἶδα σὰν βρισκόμουν ἀναίσθητη κάτω καὶ πλάι στὴ μεγάλη φωτιὰ πού ἡ Βούρχα — Λάγκα θὰ μ' ἔκαιγε ζωντανή!

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ γυρίζουν τώρα τὰ μάτια τους στὸ Μάγο. Περιμένουν ἀνυπόμονα ν' ἀκούσουν τὴν ἐξήγησι πού θὰ δώσῃ στὸ παράξενο αὐτὸ ὄνειρο τῆς ἀγαπημένης τους κοπέλλας. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ζάμπα: Περιμένει μὲ ἀγωνία νὰ κινηθοῦν τὰ ξεραμένα γεροντικὰ χεῖλια τοῦ Χαροῦν.

Καὶ νὰ: Ὁ παντοδύναμος καὶ παντογνώστης μάγος ἀρχίζει:

— Τ' ὄνειρό σου, κόρη μου, εἶναι προφητικό. Ἀκούστε λοιπὸν ὅλοι σας τὴν ἐξήγησί του:

Ταυτόχρονα, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Χαροῦν, ὁ Κακαράκ ἀκούει μὲ προσοχὴ τ' ὄνειρο τῆς χοντρο Τοίχλ.

— Τὸ λοιπὸν, πού λές, Τζιτζιφιόγκο μου, βλέπω πῶς ἦμανε ντυμένη νυφούλα, μὲ πέπλο, μὲ στεφάνι ἀπὸ ἀνθη λεμονέας καὶ μ' ἓνα μπουκέτο στὰ χέρια ἀπὸ τὰ πιὸ μυρωμένα καὶ γλυκόλαλα λελοῦδια! Καὶ γαμπρός πλάι μου βρισκόσουν ἐσύ: Ὁραῖος σὰν οὐκίχτρο καὶ κομψὸς σὰν στραβοχύμενος λουκουμάς! Τὸ λοιπὸν καλέ: τί σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνειράτο;

Ὁ Κακαράκ μένει γιὰ λίγο θαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος γινωματοῦει:

— Σημαίνει... Σημαίνει ὅτι... κοιμώσουνα ζυπόλητη!

Καὶ κάνοντας ἀπότομη γκριμάτσα πόνου, τρίβει τὸν μαρτυρικό σβέρκο του!

Ἡ Τοίχλ παραξενεύεται:

— Καλέ τί κάνεις ἐκεῖ; Ἄφου δὲν σὲ κτύπησα!

— Ἀλήθεια;!, ἀπορεῖ ἐκεῖνος. Πῶς καθυστέρησες ἔτσι;!

Συεννόσεις στὰ... Κακαράκινα!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ἀκούσουμε τὴν ἐξήγησι πού ὁ μάγος Χαροῦν δίνει στὸ παράξενο ὄνειρο πού εἶχε δῆ ἡ ὀμορφὴ Ζάμπα:

— Αὐτὸ πού εἶδες, κόρη μου: πῶς ἦσαν μαύρη καὶ μὲ χρυσὰ δόντια, σημαίνει πῶς κάποιος ἄνθρωπος πού ἔχει πολὺ χρυσὸ φεῖ στὴ διάθεσί του

θὰ σὲ στεναχωρήσῃ πολὺ!

«Ὁ Χουαίτ!, συλλογιέται ἡ «Ἑλληνίδα».

— Τὸ ἄλλο πού ὄνειρεῦτήκες: πῶς καθρεφτιζόσουν στὴ μικρὴ λίμνη κι' ἔβλεπες τὸ νεανικὸ κι' ὀμορφο πρόσωπό σου: ἄ-

σχημα και ζαρωμένο σαν γρηῶς στρίγγλας, θα πῆ πως κάποια γυναίκα σε ζηλεύει και σε μισεί αφάνταστα!

«Ἡ Βούρχα — Λάγκα!», συλλογιέται πάλι ἡ Ζάμπα.

Ὁ παντογνώστης μάγος συνεχίζει:

— Τὸ μεγάλο φίδι μετὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη πού εἶδες νὰ σε πλησιάσῃ, εἶναι κάποιος καλὸς μαῦρος ἄνθρωπος πού ζεῖ πολὺ κοντὰ μ' ἓνα «φαρμακερὸ φίδι». Καὶ πού ζητάει τὴ δική σου βοήθεια γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτό...

«Ὁ ἄμοιρος Μπλάκ!, συλλογιέται ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας!».

— Τὸ ἄλλο πάλι: πού εἶδες τὸν ἐαυτό σου — ὄχι ἀραπίνα πιά — νὰ φθάνης τρέχοντας μετὸ μαχαίρι σου καὶ νὰ κόβῃς στὰ δυὸ τὸ τεράστιο φίδι, θὰ πῆ πως σ' ἐσένα εἶναι γραφτὸ νὰ σώσῃς ἀπὸ τὴ δυστυχία του τὸν καλὸν αὐτὸν Ἀράπη!... Καὶ οἱ ἄγριοι κανίβαλοι πού σε κυνηγοῦσαν, εἶναι οἱ δυσκολίες πού θὰ συναντήσῃς στὸ ἔργο σου αὐτό.

«Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσω ἐγώ, μιὰ ἀδύναμη γυναίκα νὰ σώσω τὸν δυστυχισμένο Μπλάκ;», συλλογιέται αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ζάμπα.

Ὁ Χαρὸν προχωρεῖ στὴν ἐξήγησι τοῦ ὄνειρου:

— Οἱ δυὸ ἄγνωστοι πού εἶδες νὰ παλεύουν θέλοντας ν' ἀρπάξῃ ὁ καθένας γιὰ λογαριασμό του τὴν ὁμορφὴ ἀραπίνα μετὰ χρυσὰ δόντια, σημαίνει πῶς ὑπάρχουν δυὸ ἄντρες πού ἔχουν τὸν ἴδιο κρυφὸ καμὸ στὴν καρδιά τους. Καὶ δὲν ζητᾶνε παρὰ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ συγκρουστοῦν.

Ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα χαμηλώνει τὰ μάτια της. Καὶ γιὰ νὰ μὴ προλάβῃ νὰ συλλογιστῆ τίποτα, ρωτᾶει τὸ Μάγο:

— Καὶ τὰ μικρὰ σκαντζοχοιράκια πού τοὺς πετοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ οἱ πίθηκοι; Καὶ τὰ πατοῦσαν τρυπώντας τὰ πόδια τους;

— Εἶναι τὰ ἐμπόδια πού θὰ συναντήσουν μέχρι πού νὰ συμφιλιωθοῦν πραγματικά. Μέχρι πού νὰ γίνουν δυὸ ἀγαπημένα κι' ἀχώριστα ἀδελφία!...

Καὶ ὁ Χαρὸν ἀποτελεῖναι τὴν ἐξήγησι τοῦ μεγάλου καὶ παράξενου αὐτοῦ ὄνειρου:

— Τέλος, κόρη μου, τὸ ὅτι τ' ὄνειρό σου βάφτηκε ξαφνικὰ κόκκινο καὶ σιγὰ — σιγὰ ἐσβησε ἀπ' τὰ κλειστὰ σου μάτια, σημαίνει πῶς ὅλ' αὐτὰ πού σοῦ ἐξήγησα θ' ἀρχίσουν νὰ πραγματοποιοῦνται γρήγορα. Πολὺ γρήγορα! Μπορεῖ κι' ἀμέσως, ἀπὸ ἀπόψε!...

Οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ ἡ νέα εὐχαριστοῦν τὸν Μάγο. Καὶ θγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς του.

Ἡ Χοντρο Τσίχλ κολλάει στὴ Ζάμπα:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόχλησις: Ἐξηγήθηκε καὶ τὸ δικό σου ὄνειρο;

— Ναί!, τῆς κάνει συλλογισμένη ἡ νέα.

— Μπράβο! Πρόσεξε, τὸ λοιπὸν ἄλλοτε, νὰ μὴν κοιμᾶσαι καὶ τοῦ λόγου σου..... ἀξυπόλητη!

Ὅλοι μαζί τώρα ξεμακραίνουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Χαρὸν. Φθάνουν σ' ἓνα μικρὸ ἀπόμερο ξέφωτο. Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα, ὁ Ζαντόβ κάθονται κάτω γιὰ νὰ ξεποστᾶσουν. Νὰ σκεφθοῦν τι θὰ κάνουν.

Ὁ Κακαράκ μετὴ χοντρο Τσίχλ ξαπλώνουν λίγο πιο πέρα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Μὰ ἂν καὶ οἱ δυὸ τους εἶναι ἄσοι καὶ βιρτούοι στὸ ροχαλτῆ, ποτὲ δὲν τὰ καταφέρνουν νὰ ροχαλιζοῦν... ντουέττο. Γιατὶ μόλις ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀποκοιμηθῆ κι' ἀρχίσῃ νὰ ροχαλιζῆ, τὸν ἄλλον εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐτσι τὸ ροχαλτῆ τους εἶναι πάντοτε... μονωδία: «Σόλο» ὅπως τὸ λένε οἱ μουσικοί.

Τὸ πᾶν λοιπὸν εἶναι σ' αὐτοὺς τὸ ποιὸς θὰ καταφέρῃ νὰ κοιμηθῆ πρῶτος. Αὐτὸς μόνον κοιμᾶται ὅλη τὴ νύκτα. Ὁ ἄλλος ξεροσταλιάζει στὴν ἀγρύπνια!

Καὶ νὰ: Τούτῃ τὴ φορὰ ἡ «Χοντρή» ἀποκοιμιέται πρῶτη. Κι' ἀρχίζει νὰ «κελαϊδά» σὰν πουντιασμένος Δράκος:

— Χρρρρρρ — χρρρρ. Χρρρ — χρρρ — Χρρρρρρρρ!...

Ὁ Σουβλερομύτης πού, φυσικὰ, δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι, τὴ σκουντάει ἐλαφρὰ μετὰ μιὰ... δυνατὴ κλωτσιὰ του:

— Σμό—οκα! τῆς φωνάζει σὲ ἄπταιστη κακαράκι. Καὶ καθὼς ἐκείνη ἀνασπκῶνεται ξαφνιασμένη, προσθέτει:

— Δὲν νεισ—λώ—βου τὴ ρα—τά—μα—στο σου μετὰ μιὰ—καμ ρα—θού—τοα—πα νὰ με—σου—χά—σ—η;

Ἡ Τσίχλ πού δὲν κατέχει καὶ τόσο καλά τὰ κακαράκια, τοῦ ἀποκρίνεται με.... μισὰ καὶ μισὰ:

— Σὺ—ε νὰ σπο—οκά. Γκο—φιο—τζί—τζι!

Ὁ Μπλάκ ἀρπάζει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Χουαίτ τὸ μαχαίρι. Ἀκουμπᾶει τὴ λάμα του κάθετα στὸ στήθος του. Ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῆς καρδιάς. Καὶ τοῦ λέει:

Κι' αν δεν σ' αρέσει εδώ, τράβα να κοιμηθής άλλοι! Βεσ-λα-τά-κα;

— Να κοιμηθώ μονάχος μου; , κάνει ο Κακαράκ. 'Αμ' δεν σφάζανε, Τοίχλα μου!

— Φοβάσαι;

— Όχι. 'Αλλά αν κοιμώμαστε μαζί κι' έρθει κανένα πεινασμένο θηρίο, θα φάει έσένα και θα χορτάσει. Κι' έμένα θα μ' αφήσει ήσυχο!

— Σωστά!, κάνει ειρωνικά ή Χοντρή. Τό πολύ — πολύ να πάρει κανένα μεζεδάκι από τη μύτη σου!

Και, τινάζοντας άμέσως τρυφερά την άνοικονόμητη χοντρή ποδάρα της, κάνει τον Κακαράκ να βρεθί, κουτροβαλώντας, δέκα δήματα πιο πέρα.

Ό «Παλπάτσος της Ζούγκλας» δεν ξαναγυρίζει κοντά της. Μά δίνοντας τόπο στην όργη, σκαρφαλώνει σβέλτος στον κορμό κάποιου κοντινού αιωνόβιου δέντρου. Φθάνει στα πρώτα χαμηλά κλαδιά του. Κι' εκεί, βγάζοντας από την κρυφή έσωτερική τσέπη της στολής του τό τομάρι του πίθηκου, τό φοράει. 'Αμέσως, σκαρφαλώνοντας πρός τα ψηλά κλαδιά, άρχίζει να σφυράει σιγά και συνηματικά. Δεν περνάνε λίγες στιγμές και δυο χαριτωμένα και τετραπέρατα πιθηκάκια, ό Τέν και ή Τύ, φθάνουν χαρούμενα κοντά του: Τό «Τρίο Τεντυπό-ύς» της Ζούγκλας είναι έτοιμο «πρός δρᾶ-σιν».

Ό μεταμφιεσμένος Κακαράκ παίρνει τούς δυο συντρόφους του. Και πηδώντας από κλαδί σε κλαδί κι' από δέντρο σε δέντρο φθάνουν σε μία τεράστια ίνδική καρυδιά. Που βρίσκεται άκριβώς πάνω από τον Ταρζάν, τη Ζάμπα και τον Ζαντόβ που καθισμένοι στο μικρό ξέφωτο, καταστρώνουν τά σχέδιά τους.

— Σοσσοσσο!, τούς κάνει ό Σουβλερομύτης. Να είσαστ' έτοιμοι με δυο μεγάλες καρύδες ό καθένας στις μασχάλες του. Μά ό .... «μπομπαρδισμός» θ' άρχισή μόλις

'Η επίδρομή του τυφλού Μπαχούρ με τούς γοργίλλες του μοιάζει με θύελλα. Με θεομηνία! Τά ανθρωπόμορφα θεοιά άνεμίζουν τά φοβερά ροπαλά τους.

οās φωνάζω «Πύρ»! Τε-βα-λά-τα-κα;

Έτσι και γίνεται....

Ό Κακαράκ βάζει τώρα αυτί. Κάτω από τά πόδια του κουβεντιάζουν οι δυο άνδρες κι' ή γυναίκα. Ένώ λίγο πιο πέρα ροχαλίζει, σαν πριόνι που κόβει ρόζο, ή άνοικονόμητη Τοίχλα.

Μά δεν προφθαίνει ν' άκούση και πολλά πράγματα. Γιατί ξαφνικά ριπές πολυβόλων ταραζουν γύρω τους την ήσυχία της τροπικής νύχτας! Ταυτόχρονα άντηχεί και ή άγρια φωνή του φοβερού και άπαίσιου Χουάιτ:

Μπροστά στις κάννες των πολυβόλων

— ΑΛΤ!, Μά κουνιθής κανένας σας! Καθισμένοι, όπως θρισκόσατε, σηκώστε, μόνο ψηλά τά χέρια! Είσαστε κυκλωμένοι! Την παραμικρή κίνηση θα την πληρώσετε με τη ζωή σας!

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα μένουν άναυδοι. Μονάχα ό Έλληνας Ζαντόβ νομίζει

πως διατηρεί την ψυχραιμία του.

— Γρήγορα να φύγουμε!, τούς λέει σιγά. Και κάνει να σηκωθεί.

Ό άρχοντας της Ζούγκλας τον άρπάζει από τό μπράτσο:

— Μην κουνίσεις!, του κάνει. Μόνον οι κουτοί γυρίζουν τις ράχες τους στις κάννες των άντιπάλων. Οι έξυπνοι παραδίνονται!

Και οι τρεις μαζί, τώρα, σηκώνουν άργά πρός τά έπάνω τά χέρια τους...

Λίγες στιγμές μετά, οι μαύροι σωματοφύλακες του Χουάιτ, έχουν κυκλώσει με τά πολυβόλα τους τό μικρό ξέφωτο που βρίσκονται οι ήρωές μας. Και τό «Τέρας του Πολιτισμού» φθάνει κοντά τους.

Ό σκυμμένος Μπλάκ, που κουβαλούσε ζαπλωμένον άναπαυτικά στη ράχη τον λευκό άδελφό του, σταματάει. Κάνει μεταβολή και άνασπώνεται. Έτσι ό Χουάιτ βρίσκεται όρθός, με τά πόδια του να πατάνε στο έδαφος. Και προστάζει άμέσως στους άφοσιωμένους μαύρους σκλάβους του, δείχνοντας τον Ταρζάν, τον Ζαντόβ και την Ζάμπα:

— Δέσε τε άμέσως γερά τό άριστερό χέρι του ένός, με τό δεξιό του άλλου. Έτσι που και τρεις τους να σχηματίσουν έναν κύκλο! Τσακιστίτε λοιπόν!

Μερικοί γιγαντώσωμοι και γεροδεμένοι άραπάδες άναλαμβάνουν να εκτελέσουν

τῆ διαταγῆ τοῦ τρομεροῦ Ἀφέντη τους.

Οἱ δύο ἄνδρες καὶ ἡ γυναίκα δὲν φέρνουν καμμιὰ ἀντίσταση. Τ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν πολυβόλων θρῖσκονται γύρω τους, εἶναι ἔτοιμα νὰ ξεράσουν φωτιά καὶ σίδερο. Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμές, θρῖσκονται κι' οἱ τρεῖς δεμένοι ἀπὸ τὰ χέρια ὁ ἕνας μετὸν ἄλλον: Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Ταρζάν μετὸ ἄριστερό τῆς Ζάμπα. Τὸ δεξιὸ χέρι τῆς Ζάμπα μετὸ ἄριστερό τοῦ Ζαντόθ. Καὶ τὸ δεξιὸ τοῦ Ζαντόθ μετὸ ἄριστερό τοῦ Ταρζάν.

Ψηλὰ στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ὁ μεταμφιεσμένος σὲ πίθηκο Κακαράκ, ποὺ βλέπει τοὺς ἦρώδες μας δεμένους χέρι - χέρι, ψιθυρίζει στοὺς τετράποδους συντρόφους του:

— Σίγουρα θὰ τοὺς δάλη νὰ παίζουμε τὸ «Γύρω - γύρω ὄλοι, σπὴ μέση ὁ Μανώλης». Θὰ σπᾶσουμε πλάκα, Τεντυμπόδες μου! Χί, χί, χί!...

Μὰ ὁ ἀπαίσιος Χουάιτ δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Προστάζει τώρα τοὺς μαύρους του νὰ δέσουν, μετὸν ἴδιο τρόπο, καὶ τὰ πόδια τῶν τριῶν σκλάβων: Τὸ ἄριστερό πόδι τοῦ Ταρζάν μετὸ δεξιὸ τῆς Ζάμπα. Τὸ ἄριστερό τῆς Ζάμπα μετὸ δεξιὸ τοῦ Ζαντόθ. Καὶ τὸ ἄριστερό τοῦ Ζαντόθ μετὸ δεξιὸ τοῦ Ταρζάν.

Ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ὁ Κακαράκ ψιθυρίζει πάλι στὰ πιθηκάκια του:

— Καταλάβετε, παιδιὰ; Τὸ «γύρω - γύρω ὄλοι» θὰ τοὺς δάλη νὰ τὸ χορεύουνε ... κουτσό! Χί, χί, χί! Ὅλο πρωτοτυπία εἶναι ὁ ἄτιμος!

Τώρα οἱ τρεῖς ἄνθρωποι — δεμένοι ἔτσι — σπρίζονται σὲ τρία μονάχα πόδια. Σὲ ἕνα ὁ καθένας τους.

— Χορεύτε! τοὺς προστάζει τώρα ὁ Χουάιτ. Ἐνῶ σ' ἕνα νεῦμα του οἱ μαῦροι ποὺ χειρίζονται τὰ πολυβόλα, ἀρχίζουν νὰ τραγουδᾶνε κάποιον ρυθμικὸ νέγρικο σκοπὸ.

Μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς λευκοὺς σκλάβους δὲν κινεῖται γιὰ νὰ ὑπακούσῃ σπὴ διαταγῆ του.

Ὁ Χουάιτ γίνεται ἐξω φρενῶν:

— Βοηθήστε τους μετὸς βούρδουλες!, οὐρλιάζει ἄγρια. Θέλω νὰ χορεύουν!

Τρεῖς γεροδεμένοι ἀραπάδες κρατώντας ἀπὸ ἕναν χοντρό βούρδουλα ὁ καθένας πλησιάζουν βλοσυροί. Ἀρχίζουν νὰ κτυπᾶνε μετὸ λύσσα καὶ μανία τοὺς δύο ἄνδρες καὶ τὴ γυναίκα. Οἱ βουρδουλιές τους σφυρίζουν σὰν φαρμακερὰ φίδια καθὼς κατεβαίνουν στὰ μισόγυμνα κορμιά τους, ἀφίγοντας πάνω τους ματωμένες αὐλακίες!

Ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν δεικνύει τοὺς ἀβάστακτους πόνους ποὺ νοιώθει. Ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀκίνητοι στίς θέσεις τους, κρατώντας ψηλὰ τὰ πε-

ρήφανα κεφάλια τους.

Ὁ κακοῦργος Χουάιτ ἀφρίζει τώρα ἀπὸ τὸ κακό του:

— Πιὸ δυνατὰ! Χτυπᾶτε τους πιὸ δυνατὰ!, μουγγρίζει στοὺς μαύρους δῆμιους.

Κι' ἐκεῖνοι βάζουν ὅλη τὴ δύναμι τῶν ἀτσαλένιων μπράτσων τους. Μὰ καὶ πάλι χωρὶς νὰ καταφέρνουν νὰ δαμάσουν τὴ θέλησι τῶν ἀκλόνητων θυμάτων τους.

Ψηλὰ στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ὁ Κακαράκ σφυρίζει σιγὰ καὶ συνθηματικά.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές ὁ Κουσκούς, ὁ τετραπέρατος παπαγάλος φθάνει καὶ προσγειώνεται στὸν... ὦμο του (*).

Ὁ σουβλερομύτης κάτι τοῦ λέει σιγὰ στ' αὐτί του. Κι' ἐκεῖνος ἀπογειώνεται φτερουγίζοντας. Χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τίς κορφές τῶν γιγάντιων δέντρων.

Ποιὸς ξέρει, ἄραγε, ποῦ νὰ τὸν ἔχει στείλει;

Οἱ τρεῖς μαῦροι μετὸς χοντροὺς βούρδουλες ἐξακολουθοῦν νὰ κτυπᾶνε καὶ νὰ σχίζουν μετὸ αὐτοὺς τίς σάρκες τῶν τριῶν δεμένων σκλάβων.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ μαῦρος Μπλάκ — με γκριμάτσα λύπης στὸ καλοκάγαθο πρόσωπό του — τολμάει νὰ θερμοπαρακαλέσῃ τὸν λευκὸ δίδυμο ἀδελφὸ του: Τὸν κακοῦργο ποὺ ἡ φύσις θέλησε νὰ γεννηθοῦν μετὸς τῶν ράχες του ἐνωμένες:

— Φτάνει, Χουάιτ! Λυπήσου τους! Ἄνθρωποι εἶναι κι' αὐτοί. Ἄρκετὰ τοὺς τιμώρησες!... Πρόσταξε τοὺς δῆμιους νὰ σταματήσουν!...

Ἄντι νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ἐκεῖνος, τινάζει μερικὲς φορὲς μετὸ λύσσα πρὸς τὰ πίσω τὴ χαμηλὴ σπηρουνοφορεμένη μπόττα του. Καὶ ματώνει τὰ γυμνά του πόδια.

— Ὁωωωω!... Ὁωωωω!, βογγάει ὁ ἄμοιρος Μπλάκ μὴ ἀντέχοντας τοὺς φρικτοὺς πόνους.

Καὶ σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ ὁ Χουάιτ, προστάζει τοὺς δῆμιους ποὺ κτυπᾶνε τοὺς δεμένους λευκοὺς:

— Σταματήστε καὶ τραθηχτήτε ἀπὸ κοντὰ τους.

Κι' ὅταν αὐτὸ γίνεται, προστάζει ἀμέσως τοὺς μαύρους μετὰ τὰ πολυβόλα, δείχνοντας τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόθ καὶ τὴ Ζάμπα:

— Ἐτοιμασθῆτε νὰ τοὺς «γαζώσετε»! Μὴ λυπηθῆτε σφαίρες: Θέλω νὰ κάνετε κόσκινο τὰ κορμιά τους. Ἐμπρὸς λοιπόν: Θὰ μετρήσω ὡς τὰ τρία καὶ θὰ τραβήξετε τίς σκανδάλες: Ἐνα!...

— Ζωὴ σὲ λόγου μας καὶ ζωὴ στὰ κασικομουλάρὰ τους!, μουρμουρίζει ἀπὸ ψηλὰ ὁ Κακαράκ.

(*) Ὁ Κουσκούς πάντα τριγυρίζει καὶ θρίσκεται κοντὰ στὸν ἀφέντη του.

Οι άραπάδες κανονίζουν τις κάννες των πολυβόλων τους.

Ταυτόχρονα ο Ζαντόβ, κυττάζοντας με μίσος τόν Ταρζάν, του φωνάζει δυνατά:

— Σκύλε! Έσού μās παίρνεις στο λαιμό σου! Άν είχαμε φύγη όπως είπα εγώ...

— Δύο!, κάνει πιο άγρια τώρα ο Χουάιτ.

Ο Ζαντόβ συνεχίζει στον Ταρζάν:

— Σε λίγο πού θα βρεθούμε στον «Άλλο Κόσμο», θα σε πνίξω, σκοτώνοντάς σε για δεύτερη φορά!

Ο Χουάιτ άνοίγει τó στόμα του για να ουρλιάξη τó «Τρία». Μά δέν προφθαίνει. Τήν ίδια στιγμή κάτι άναπάντεχο κι' άπίστευτο γίνεται:

Τό «θεριό» πού γίνεται «άρνάκι»

Ο ΜΠΛΑΚ τινάζει με άστραπιαία ταχύτητα τó δεξί του χέρι πρós τά πίσω. Άρπάζει άπό τή ζώνη τού κακούργου άδελφού του τó μαχαίρι. Φέρνει κι' άκουμπάει

κόβεται τή λάμα στο γυμνό στήθος του. Άκριβώς στο σημείο τής καρδιάς. Ένώ ταυτόχρονα φωνάζει:

— Μή, Χουάιτ! Άν φωνάξης «τρία» θα καρφώσω τó μαχαίρι στην καρδιά μου!

Μεγαλύτερη άπειλή και μεγαλύτερος έκβιασμός άπ' αυτόν δέν μπορούσε να γίνει!

Ο Χουάιτ παραλύνει. Γίνεται με μιās κίτρινος σαν πεθαμένος. Μόλις και με μεγάλη προσπάθεια καταφέρνει να ψιθυρίση μιá τελευταία διαταγή του στους πολυβολητές πού τά δάκτυλά τους ήταν έτοιμα να τραβήξουν τις σκανδάλες:

— Σταθήτε!... Μή πυροβολήση κανείς σας!

Μά γιατί ó κακούργος τρομοκρατήθηκε τόσο; Γιατί άπό θεριό πού ήτανε, γίνηκε με μιās άρνάκι μόλις άκουσε πώς ó μαύρος άδελφός του θ' αυτοκτονήση;

Γιατί τά δυό αυτά δίδυμα άδέλφια είναι ένωμένα, όπως ξέρουμε. Τό ίδιο αίμα κυλάει στις φλέβες τού ενός και στις φλέβες τού άλλου. Άν πεθάνη ó ένας άμέσως θα παρσούρη στο θάνατο και τόν άλλον. Και ó άπαίσιος Χουάιτ πού τó ξέρει καλά αυτό, τρέμει για τή ζωή τού μισητού μαύρου άδελφού του.

Έτσι ó Μπλάκ, με τόν έκβιασμό πού κάνει γίνεται κύριος τής καταστάσεως. Αυτός προστάζει τώρα τόν Χουάιτ, και ó Χουάιτ τούς συνενόχους του:

— Πέο' στους ανθρώπους σου να λύσουνε τούς τρεις λευκούς!, τόν διατάζει τώρα.

Ο κακούργος ύπακούει χωρίς αντίρρηση.

Ουρλιάζει άγρια στους μαύρους του:

— Λύστε τους, σκυλιά! Δέν άκούτε λοιπόν;

Οί τρεις γιγαντώσωμοι άραπάδες πού πριν λίγο τούς κτυπούσαν με τούς θούρδουλες, τούς λύνουν τώρα.

Ο Μπλάκ δίνει άμέσως άλλη διαταγή στον άδελφό του, έξακολουθώντας να κρατá τó μαχαίρι έτοιμο, άν τó σπρώξη, να καρφωθί στην καρδιά του:

— Χουάιτ! Δώσε τώρα τó λόγο σου στους ανθρώπους αυτούς πώς ποτέ άλλοτε δέν θα τούς πειράξης.

Ο λευκός κακούργος ύπακούει τρίζοντας άπό θυμό και λύσσα τά δόντια του:

— Ναί... Τούς δίνω τó λόγο μου πώς ποτέ δέν θα τούς πειράξω!

Ο Μπλάκ έτοιμάζεται τώρα να δώση και μιá τέταρτη διαταγή. Μά δέν προφθαίνει.

Πάνω στα κλαδιά τού δέντρου ó μεταμφιεσμένος σε πίθηκο Κακαράκ, νομίζει πώς είναι ή κατάλληλη ευκαιρία να σπάση πλάκα. Και φωνάζει στα δυό τετράποδα εντυμπαόκια του:

— Πύρρρρ!

Και ó... βομβαρδισμός άρχίζει. Βροχή οι μεγάλες καρύδες πέφτουν κάτω κτυπώντας στα κεφάλια τούς τυχερούς!

Όμως μιá άπ' αυτές πέφτει ξαφνικά πάνω στο δεξί χέρι τού Μπλάκ πού κρατάει τó μαχαίρι στην καρδιά του. Και τó μαχαίρι ξεφεύγοντας άπό τήν παλάμη του τινάζεται κάτω.

Ο Χουάιτ αντίλαμβάνεται πώς ó μαύρος άδελφός του είναι άοπλος πιά. Και έμποδίζοντάς τον να σκύψη για να τó ξαναπάρη, ουρλιάζει στους μαύρους του:

— Πιάστε τους! Ξαναδέστε τους! Αυτή τή φορά δέν μου γλυτώνουν. Ταυτόχρονα κλωτσάει τώρα πρós τά πίσω με τά σπηρούνια τόν άδελφό του:

— Σκύλε! Θα σου κάνω όλα τά βασανιστήρια και τά μαρτύρια!, τού λέει με σφιγμένα δόντια. Μόνο να πεθάνης δέν θα σ' άφήσω!

Στό μεταξύ οι άραπάδες χύνονται να ξαναπιάσουν τόν Ταρζάν, τόν Ζαντόβ και τή Ζάμπα. Μά τή φορά αυτή συναντάνε τρομακτική αντίσταση: Ο άρχοντας τής Ζούγκλας και ή μελαχροινή κοπέλλα με τά μαχαίρια τους, και ó άτρόμητος Έλληνας Ζαντόβ με τó άχώριστο ρόπαλό του, σκορπίζουν στους μαύρους τó θάνατο και τόν άφανισμό!

Ο Χουάιτ, συνεχίζοντας να κλωτσάη με λύσσα και μανία τόν Μπλάκ, προστάζει τούς πολυβολητές του:

— Ρίχτε τους σκυλιά! Σκοτώστε τους! Τί τούς φυλάτε;!

Όμως εκείνοι δέν τραβάνε τις σκανδάλες τους. Ένας άπ' αυτούς, ó πιο θαρρα-

λέος, τολμάει νά φωνάξη στόν Χουαίτ:

— Πού νά κτυπήσουμε, 'Αφέντη; "Όλοι έχουν γίνει ένα κουβάρι! "Αν ριξουμε στο σωρό θά σκοτώσουμε και τους δικούς μας!

'Ο κακούργος Χουαίτ δέν διστάζει:

— Ρίχτε στο σωρό! ούρλιάζει. Σκοτώστε και τους δικούς σας. Θά... σās πάρω άλλους!

Τρομοκρατημένοι από τις φωνές του οι πολυβολητές, βάζουν τὰ δάχτυλα στις σκανδάλες. 'Ενώ ὁ ἀφρισμένος από τὸ κακό του Χουαίτ ἀρχίζει νά ξαναμετρά:

— "Έναα!... Δύοο!... Τρία...

Μὰ τὰ χεῖλια του δέν προφθαίνουν ν' ἀποτελειώσουν τὸν τελευταῖο μοιραῖο ἀριθμό!

Μιά στιγμή πρὶν φθάσῃ ὁ Χάρος!

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ζαφνική κι' ἄγρια κραυγή σκίζει τὸν ἀέρα:

— "Οούουουουου!... "Οούουουουουου!...

Μιά τρομακτική φωνὴ πὸν λές νά θγαίνῃ ἀπὸ τὰ στήθεια προϊστορικοῦ τέρατος! 'Ενώ παράλληλα κι' ἄλλα ἀμέτρητα ούρλιαχτὰ θεριῶν ἀντηχοῦν:

Εἶναι ὁ τυφλὸς κτηνάνθρωπος Μπαχούρ: 'Ο ἀδάσαστος σέ δύναμι ὑπεργίγαντας πὸν στὸ διάβα του παραμερίζουν τρέμοντας: θερῖα κι' ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας!

Εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν παπαγάλο Κουσκούς πὸν εἶχε στείλει ὁ Κακαράκ, ἔρχεται, μαζί με τοὺς ἀμέτρητους γορίλλες του νά σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ζάμπα. Καὶ ἡ καλὴ τύχη θέλησε νά φθάσῃ ἐκεῖ τὴν πιὸ τραγικὴ στιγμή στὴ ζωὴ τῶν ἡρώων μας. Λίγο ἂν ἀργούσε θάβρισκε καὶ τὴν ὁμορφηνέα, καὶ τοὺς δύο γενναίους συντρόφους τῆς, νεκρούς!

Καὶ νά: Σὰν θύελλα, σὰν θεομηνία μοιάζει ἡ ἐπιδρομὴ πὸν γίνεται ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους γορίλλες πὸν ἀκολουθοῦν τὸν τυφλὸ Μπαχούρ, τὸν ἀρχηγὸ τους! "Ένας χιμπατζῆς, ὁ Ρόκ, τὸν καθοδηγεῖ στὴν πορεία του κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ χοντρὸ τριχωτὸ μπράτσο!

Οἱ γορίλλες, ούρλιάζοντας σὰν δαίμονες καὶ ἀνεμίζοντας τὰ φοβερά ροπάλά τους, χύνονται ἀκράτητοι πάνω στοὺς μαύρους δῆμιους. Αὐτοὺς πὸν κράτανε τοὺς θούρδουλες. Κι' αὐτοὺς πὸν χειρίζονται τὰ πολυβόλα.

Οἱ πρῶτοι σωριάζονται γρήγορα κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν ροπάλων τους. 'Απὸ

τοὺς πολυβολητὲς ἄλλοι τρομοκρατοῦνται καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια τρέχοντας πανικόβλητοι, νά σωθοῦν. Καὶ ἄλλοι, οἱ πιὸ ψύχραιμοι, μένουν γιὰ νά ἀντιδράσουν στοὺς ἐπιδρομείς. "Έτσι, καὶ μετὶς πρῶτες τους ριπὲς σωριάζουν κάτω ἄρκετὰ ἀπὸ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θερῖα. Μὰ εἶναι τόσο πολλοὶ οἱ γορίλλες πὸν γρήγορα πέφτους κι' ἐκείνοι νεκροὶ πάνω στὰ πολυβόλα τους.

'Ο χιμπατζῆς Ρόκ πὸν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο παπαγάλο ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος πὸν ζητοῦσε νά κἀνῃ κακὸ στὴν Ζάμπα, ὁδηγεῖ τὸν ἐξαγριωμένο Μπαχούρ πρὸς τὸν λευκὸ ἀπὸ τοὺς δύο οιαμαίους ἀδελφούς.

Δειλὸς κι' ἀνανδρὸς ὁ Χουαίτ, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ κακούργοι, ζητᾷ νά σωθῇ φεύγοντας. Μὰ ὁ Μπλάκ δέν σκύβει νά τὸν φορτωθῇ στὴ ράχη του. Οὔτε κἀνῆ ἀνάποδα θῆματα γιὰ νά τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ φυγῇ.

— "Όχι, κακὲ ἀδελφέ!, τοῦ λέει. Θά μείνῃς ἐδῶ γιὰ νά πληρώσῃς τὰ ἐγκλήματα πὸν ἔκανες στὴ ζωὴ σου!

'Ο Χουαίτ τὸν φοβίζει:

— Μὰ καλὲ μου ἀδελφοῦλη: "Αν σκοτώσουν ἐμένα, θά πεθάνῃς κι' ἐσύ!

— Καλύτερα!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης μετὶ χρυσῆ καρδιά. 'Ο θάνατος θὲ με λυτρώσῃ ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὸ μαρτύριο πὸν νοιώθῃ ὄντας ἐνωμένος μετὶ ἑναν ἄτιμο καὶ κακούργο σὰν κι' ἐσένα!

'Ο Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ βλέπουν τὸν κίνδυνο θανάτου πὸν ἀντιμετωπίζει ὁ ἀπαίσιος Χουαίτ. Καὶ τρέχουν κοντὰ του νά τὸν βοηθήσουν. Νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ ρόπαλο τοῦ τρομεροῦ Μπαχούρ. "Όχι, βέβαια γιὰτὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ δικὴ του ζωὴ, μὰ γιὰτὶ, ἂν σκοτωθῇ αὐτός, θά πεθάνῃ μαζί του κι' ὁ καλόκαρδος Μπλάκ. 'Ο ὑπέροχος μαύρος ἀνθρωπος πὸν τοῦ χρωστᾶνε τὴ ζωὴ τους!

Ψαχουλεύοντας ὁ τυφλὸς Μπαχούρ μετὶς δύο τεραστίες παλάμες τὸν βρῖσκει καὶ σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ Χουαίτ. Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ κακούργου μετριοῦνται στὰ δάχτυλα ἑνὸς χεριοῦ.

Ταυτόχρονα φωνάζουν και στην Έλλη-
νίδα:

— Φύγε, Ζάμπα!... Άν πέσης στα χέρια
του Μπαχούρ δέν θα μπορέσης νά κάνης
αυτό που άποφασίσαμε!

Μά ή άτρόμητη κοπέλλα έξακολουθεί νά
μένει εκεί. Φροντίζει μόνο νά κρυφτή πι-
σω από κάποιον κορμό δέντρου. Για νά μη
τήν πάρη τó μάτι του Ρόκ και τήν άρπά-
ξη για νά τή δώση στον άφέντη του.

Στό μεταξύ ó χιμπατζής, κρατώντας άπ'
τό χέρι τόν Μπαχούρ τόν φέρνει μπροστά
στον Χουάιτ που ó Μπλάκ, αντιδρώντας
στις προσπάθειές του νά φύγη, καταφέρνει
νά τόν κρατήσει εκεί άκίνητο.

— Χούφ χάουφ χρούν όγ Ζάμπα (*)!
λέει ó χιμπατζής στον κτηνάνθρωπο, στή
δική του γλώσσα.

Και μανιασμένος ó Μπαχούρ χύνεται νά
κατασπαράξη τó λευκό κακούργο, ουρλιά-
ζοντας τ' όνομα τής αγαπημένης του:

— Ζάμπααα! Ζάμπααααα!

Ό Ταρζάν και ó Ζαντόβ μπαίνουν άσπι-
δα μπροστά στον Χουάιτ για νά τόν προστα
τέψουν. Παλεύουν αυτοί και χτυπιούνται
μέ τόν κτηνάνθρωπο που ζητάει νά τόν

σπαράξη μέ νύχια και δόντια!

Μά ó Μπαχούρ είναι γιγάντιος σέ ανά-
στημα και ύπερφυσικός σέ δύναμη. Οί δύο
ήρωές μας στέκεται άδύνατο νά τόν δαμά-
σουν! Άντίθετα, κι' ύστερα από ένα κτύ-
πημα του ροπάλου του που τούς βρίσκει
τυχαία, ó Ταρζάν και ó Ζαντόβ σωριάζον-
ται κάτω. Σφαδάζουν ουρλιάζοντας από
τους πόνους!

Τώρα ó μανιασμένος κτηνάνθρωπος εί-
ναι ελεύθερος νά σπαράξη τόν κακούρκο
Χουάιτ. Τίποτα πιά δέν μπορεί νά τόν
σώση!

Ψηλά από τά κλαδιά του δέντρου ó Κα-
κάρακ του φωνάζει:

— Φάτονε, Μπαχουράκο μου! Κι' άμα τόν
«καθαρίσης», σφύρα μου κλέφτικα. Νά κα-
τέβω μέ τή σφεντόνα μου νά του δώσω τή
... χαριστική βολή.

Τήν ίδια στιγμή, φαχουλεύοντας ó Μπα-
χούρ μέ τις δυό τεράστιες παλάμες του
βρίσκει και σφίγγει τó λαιμό του Χουάιτ.
Τά μάτια και τó στόμα του κακούργου ά-
νοιγουν διάπλατα. Ή γλώσσα του πετιέται
έξω!... Οί στιγμές τής ζωής του μετριούν-
ται στα δάκτυλα του ένός χεριού.

Μά νά: Ξαφνικά μία δυνατή και άπεγνω-
σμένη φωνή σχιίζει τόν άέρα. Κι' ένας ά-
προσδόκπτος σωτήρας παρουσιάζεται:

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότης:

Γενικαί Έκδοτικαί Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Όλοι έχετε διαβάσει καταπληκτικές και συνταρακτικές περιπέτειες Ζούγκλας ΚΑΝΕ-
ΝΑΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΟΜΩΣ δέν έχει άπολαύσει μία περιπέτεια Ζούγκλας σαν αυτήν που θα
κυκλοφορήση τήν έρχομένη Τρίτη:

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟΥ ΘΕΟΥ

γραμμένη πάντα από τόν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣ

Ό,τι κι' έν πή κανείς γι' αυτό τó 10ο τεύχος τής θρυλικής πιά σέ όλόκληρη τήν
Έλλάδα «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» θα είναι λίγο. Θα ξετρελλαθούν μ' αυτό:

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Όποιος δέν διαβάσει τó «ΘΡΟΝΟ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟΥ ΘΕΟΥ» θα χάση τή μεγαλύ-
τερη χαρά και ψυχαγωγία τής ζωής του.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ: Συμπληρώστε γρήγορα και στην κακαράκιχη
γλώσσα τις ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΣΑΣ!

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 9 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Έμβάσματα - έπιταγαί: Γεώργ.
Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Έπείθυνος συμφώνως τώ νόμώ: Στ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

πόδια μακριά μου, με καταπληκτική σφοδρότητα. Μά ένας γρανιτινός τοίχος μάς χώριζε.

Χωρίς καθόλου να συλλογιστώ, χωρίς να ξέχασω αν υπήρχε τρόπος να φτάσαμε ως το νερό, άρχισα πάλι ν' απελπίζωμαι. 'Ο Χάνς με κοίταξε και μου φάνηκε πώς έλαφρό χαμόγελο σχεδιάστηκε πάνω στα χείλη του. Σηκώθηκε και πήρε τή λάμπα. Τόν ακολουθήσα. Προχώρησε προς τόν τοίχο. Τόν κοίταξα με περιέργεια να δω τί θα κάνη. Κόλλησε τό αυτί του στό δάχτυλο, τό μετατόπισε εδῶ κι' εκεί κι' άφουκραζόταν με μεγάλη προσοχή. Κατάλαβα πώς ζητούσε να βοήθῃ σέ ποιά ακριβώς σημείο ή βουή του νερού ήταν δυνατώτερη. 'Επιτέλους βρήκε τό σημείο αυτό στόν άριστερό τοίχο, τρία πόδια πάνω από τό έδαφος.

'Ετρεμα από τή συγκίνηση! Δέν τολμούσα να μαντέψω τί θάκανε ό κυνηγός. Κι' άχ! με τί χαρά τόν είδα να πιάνη τό λαστό και να χτυπή τόν δάχτυλο.

— Σωθήκαμε! φώναξα.

— Ναι! φώναξε ό θεός μου, πού πηδούσε από τή χαρά του: 'Ο Χάνς έχει δίκιο! Αύτός μάς έσωσε! Χωρίς αυτόν δε θα τό βρίσκαμε.

Πραγματικά, όσο κι' αν φαίνεται άπλο πρόγραμμα, ποτέ δε θα μάς έρχόταν στό νοῦ να χτυπήσωμε τό δάχτυλο και να δαλώμε τό νερό. Κι' όμως ήταν πολύ επικίνδυνο! 'Αν τράνταζε όλος ό θόλος και γκρεμιζόταν; 'Αν τινάζόταν, από τήν τρύπα πού θ' άνοιγάμε, ξεσπώντας όλόκληρος ό χειμαρρος;

Οι κίνδυνοι αυτοί ήταν πραγματικοί: μά ή δίψα μάς τόσο μεγάλη, πού κανέναν κίνδυνο δε θα μπορούσε να μάς συγκρατήση.

'Ο Χάνς άρχισε να χτυπά τό δάχτυλο. 'Ενώ έμεις τρέμαμε από άνυπομονησία, αυτός τό εναντίον, ήσυχος και μετρημένος, χτυπούσε σιγά - σιγά τό δάχτυλο, προσπαθώντας ν' άνοιξη μία τρύπα 6 δαχτυλά. 'Ακούγα τό βρόντο του χειμαρρου να μεγαλώνη και μου φαινόταν πώς ένοιωθα κίβλας τις πρώτες σταλαγματιές να τινάζονται πάνω στα χείλη μου. Σε λίγο ό λαστός θυσιάζτηκε δυο πόδια μέσα από γρανιτικό τοίχο. Τό τρύπημα δαστούσε πάνω από μιάν ώρα. 'Εγώ λυσσοῦσα από άνυπομονησία. 'Αξαφνα άκούστηκε έλαφρό σφύριγμα. Σε λίγο διηχητός κρουνητός νερό τινάχτηκε από τόν τοίχο και χτύπησε με δύναμη τόν αντικρουνό δάχτυλο!

'Ο Χάνς λίγο έλειψε ν' αναποδογυριστή κι' έσυρε φωνη πόνου. 'Ετρεξα, βύθισα τά 'οια μου μέσα στό νερό κι' άρχισα κι' εγώ να φωνάζω. 'Ηταν θερμή πηγή!

— Βραστό νερό! φώναξα.

— Δέν πειράζει! άποκρίθηκε ό θεός μου. Θα κρούση!

'Η γαλαρία γέμισε άτμούς: ένα μικρό ρυάκι σχηματίστηκε άμέσως κι' άρχισε να καταγκρεμίζεται στό χάος. Σε λίγο μπορούσαμε να βρέξουμε τά χείλη μας στό νερό. 'Α, τί χαρά! Τί άπερίγραπτη ήδονή! Τί ήταν τό νερό αυτό: 'Από πού έρχόταν; Καθόλου δε μάς ένοιαζε. 'Ηταν νερό, κι' αν και ζεστό ακόμα, όμως ξανάφερε πάλι τή ζωή στην καρδιά μας. 'Επινα, έπινα άχόρταγα. 'Υστερα από τόν πρώτο μου ένθουσιασμό μπόρεσα να νιώσω τή γεύση του νερού και φώναξα:

— Μά αυτό είναι σιδηρούχο νερό!

— Περιήγιο για τό στομάχι! άποκρίθηκε ό θεός μου: Πρώτης ποιότητας! Τό νερό αυτό τό δάγαλαμε δυο λέυγες κάτω από τή γη. 'Ας είναι καλά ό Χάνς! Προτείνω να δώσω τό όνομά του στό σωτήριο αυτό ρυάκι.

— Πολύ σωστά! φώναξα.

'Ετσι, λοιπόν, όνομάσαμε ρυάκι Χάνς» τό νε-

ρό πού μάς έσωσε. 'Ο Χάνς, όμως, δεν περηφάνετηκε καθόλου. 'Αφού ήπτε λίγο νερό, άκούμπησε στό γωνιά του με τή συνηθισμένη του ήσυχία.

Σε λίγο είχε νυχτώσει. Κι' έτσι, άφου φάγαμε κι' ήπιαμε καλά, βυθιστήκαμε σε βαθύ ύπνο.

Τήν άλλη μέρα είχαμε κίβλας ξεχάσει τά περασμένα μαρτύρια μας. Παραξευδόμενοι πώς δε διψούσα. Μά είδα τό ρυάκι Χάνς να τρέχη στά πόδια μου και τότε κατάλαβα τήν αίτία.

Προγειματίσαμε κι' ήπιαμε όσο θέλαμε από τό περίφημο αυτό σ-δηρούχο νερό. Είχα ζωντανέψει έντελώς κι' ήμουν έτοιμος να πάω ως τήν άκρη του κόσμου. Και γιατί να μη φτάναμε στό σκοπό μας, τέτοιοι τρεις περιήγιοι σύντροφοι, πού είμασταν; 'Ο θεός μου είχε ακατάβλητη θέληση, ό δόδηγός μας ήταν έξυπνότατος, ό άνηψιός του καθηγητή ήταν τώρα έτοιμος ν' άντικρήση κάθε κίνδυνο! Αύτες τις ώραίες σκέψεις έκανα. 'Αν κανείς έρχόταν τώρα και μου πρότεινε να γυρίσω πίσω, στην κορφή του Σενέφελς, θ' άρνιόμουν με άγανάχτησι!

Στις 8 τό πρωί άρχισαμε πάλι τήν πορεία. Κατεβαίναμε μέσα στό λοξό κατηφορικό λαδύρινθο, πού μ' όδες του τις λοξοδρομίες μάς άδηγούσε πάντα νοτιοανατολικά. 'Ο θεός μου συμβουλευόταν με μεγάλη προσοχή τήν πεζίδα του.

'Η γαλαρία προχωρούσε σχεδόν όριζόντια: είχε πολύ έλαφρή κλίση. Τό ρυάκι κυλούσε ήσυχα, μουρμουρίζοντας κάτω από τά πόδια μας. Μου φαινόταν πώς ήταν κάποιο άγαθό δαιμόνιο πού μάς ώδηγούσε μέσα στη γη.

Τή μέρα κείνη και τήν άλλη κάναμε πολύ όριζόντιο δρόμο και σχετικά λίγο κάθετο. Τήν Παρασκευή βράδι 10 'Ιουλίου κατά τους ύπολογισμούς μας, θα βρισκόμαστε 30 λέυγες νοτιοανατολικά τής πρωτεύουσας τής 'Ισλανδίας και σε βάθος 2½ λέυγες.

Κάτω από τά πόδια μας άνοιξε τότε ένα πηγάδι τρομερό. 'Ο θεός μου δεν κρατήθηκε από τή χαρά του, δλέποντας πόσο τό πηγάδι αυτό κατέβαινε κάθετα.

— Τό πηγάδι αυτό θα μάς εύκόλυνη πολύ και θα φτάσαμε γρηγορώτερα στό σκοπό μας! φώναξε: Εύτυχώς έχει πολλές προεξοχές, άληθινή σκάλα!

Δεθήκαμε πάλι με σκιοινιά κι' άρχισαμε να κατεβαίναμε. Τό κατέβασμα αυτό δε μου φάνηκε επικίνδυνο, τόσο είχα συνηθισει.

Κάθε λίγο σταματοῦσαμε για ν' αναπνεύσουμε λίγο και να ξεμουδιάσωμε. Καθόμασταν σε κάποια προεξοχή με κρεμασμένα τά πόδια, κουβεντιάζαμε τρώγοντας και πίνουμε από τό ρυάκι Χάνς, πού μέσα στό πηγάδι αυτό είχε γίνει πιά άληθινό καταρράχτης.

Κατεβήκαμε ακόμη 2 λέυγες μέσα στα σπλάχνα τής γῆς κι' έτσι βρισκόμασταν περίπου 5 λέυγες κάτω από τήν επιφάνεια τής θάλασσας. Σιγά - σιγά όμως ό κατήφορος γινόταν λιγώτερο απότομος, πάντα, όμως, προς τά νοτιοανατολικά. 'Ο δρόμος ξανάγινε πάλι εύκολος κι' έντελώς μονότονος. Τέλος τήν Τετάρτη, 15 'Ιουλίου, βρισκόμασταν κατά τους ύπολογισμούς μας, 7 λέυγες στό βάθος τής γῆς. 'Αν κι' είμασταν λίγο κουρασμένοι, ή υγεία μας ήταν περίφημη και τά φάρμακα πού κρατούσαμε έμεναν άχρησίμευτα.

Μετά 4 μέρες, κατά τό βράδι, φτάσαμε σ' ένα αρκετά έκτεταμένο σπήλαιο. 'Ηταν Σάββατο κι' ό θεός μου πλήρωσε στό Χάνς τό δδομαδιάτικο μισθό μου. Τήν άλλη μέρα, Κυριακή, άποφασίσαμε ν' αναπαυόμε.

Ξύπνησα, λοιπόν, τήν Κυριακή τό πρωί εύχαριστημένος πού δε θα ξανάρχιζε ή πορεία και θ' αναπαυόμαστε επί τέλους μία μέρα. 'Αν και βρισκόμασταν σε τόσο βάθος, μέσα σε μιάν άδυσσο, όμως ή θέσι μας δεν ήταν πολύ δυσάρεστη. Είχαμε συνηθισει τήν τοαυλοδυτική αυτή ζωή. Είχα παύσει να συλλογίζωμαι τόν ήλιο, τά άστρα, τό φεγγάρι, τά δέντρα, τά σπίατα, τις πολιτίες κι' όλα τά στοιχεία τής γῆς και τ' ούρανού.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

